Poveşti nemuritoare

POVESTE POPULARĂ DIN BANAT

Iorgovan, prunc sărac, ajunge împărat

„A FOST ODATĂ un om sărac cum puţini au fost pe lume, că nici apă n-avea după ce bea. Omul acela, pe lângă sărăcia lui, mai avea şi trei feciori, dintre care cel mai mic era orb d-un ochi şi şchiop d-un picior, aşa că nu-i putea fi de mare ajutor.

Feciorii cei mai mărişori - după ce s-au vorovit1, i-au spus tatălui lor aşa:

— Tată, noi plecăm în lume să ne găsim de lucru, că d-acuma' suntem mari şi ne putem câştiga pâinea de toate zilele.

— Bine, dragii mei, numai să fiţi cuminţi, ascultători, şi să nu vă duşmăniţi între voi, ca să n-ajungeţi de râsul lumii.

Şi-au plecat..

Fratele lor mai mic a rămas cu tatăl lor.

Ceilalţi, doi au ajuns la Curtea împărătească, în slujbă bună; unul purcar şi celălalt căprar la turmele împăratului.

1 JA vorovi – a vorbi.. S.

După câţiva ani şi fratele lor cel mai mic s-a făcut mare, şi într-o bună zi se trezi tatâl său cu el că-i spune:

— Tată, mă duc ca fraţii mei, să-mi găsesc ceva slujbă cât de mică, căci am văzut pe alţii şi mai slabi decât mine, şi au slujbe după puterea lor, zise băiatul către tatăl său.

— Bine, dragul meu, numai să fii cuminte şi ascultător, răspunse tatăl său.

Şi-a plecat şi al treilea fecior. S-a dus, s-a tot dus, până într-o zi a ajuns, într-o pădure mare, şi mergând prin ea pe o cărare, numai ce aude nişte pui de vulturoaică ţipând ca din gură de şarpe. Feciorului i-a fost milă de pui şi s-a suit în vârful gorunului, să vadă pentru ce se vaită aşa de dureros. Când s-a văzut^proape' de cuibul puâor, mai mare i-a fost groaza când a văzut un şarpe lung, învârtit în jurul gorunului, apropiindu-se de cuib. Sra suit încet spre şarpe şi când a fost aproape de el, a

scos un ciuţit lung de la brâu şi a tăiat şarpele în două. Acesta căzu jos pe pământ şi-şi mişca mereu coada retezată, iar bieţii puişori scăpară de la moarte. În clipa aceea ajunse şi vulturoaică, auzind din depărtare ţipătul după ajutor al puilor ei. Când îl văzu pe feciorul care i-a scăpat puii din gura şarpelui, nu ştia cum să-i mulţumească. Acesta se scoborî jos, vulturoaică zbură şi ea şi se apropie cu mult drag de el şi-i zise:

— Vai, dragul meu, tu ai fost acela care mi-ai apărat puii mei şi mi i-ai scăpat de la moarte. Pentru această mare bunătate a inimii tale şi eu am să-ţi fac un mare bine. Lytergi la tatăl tău să-ţi dea un ol curat din care beţi apă şi adă-l aici la tulpina gorunului, iar tu să ai. Grijă de cuibul şi de puii mei, căci eu mă duc la Apa Iordanului; să-ţi aduc apă sfinţită din Iordan. Tu însă să nu te depărtezi de puii mei până nu m-oi întoarce eu cu apa sfântă. Apa aceea te va vindeca şi-ţi va da vedere în ochi’şi putere în picior şi vei fi’ fecior întreg şi sănătos. Şi apa aceea împlineşte şi dorinţele omului.

— Bine, vulturoaică dragă, eu până te întjorci îu iarăşi aici, nu mă dezlipesc de gorun, şi-ţi păzesc puii, răspunse feciorașul.

Vulturoaică luă olul în ciocul ei puternic şi zbură spre răsăritul soarelui şi peste puţin timp nu se mai vedea. Bietul îecior aştepta cu nespusă ^ bucurie sosirea vulturoaicii.. Nu simţea* foame, nu simţea sete, şi nici somnul nu se lipea de ochii lui. ״,

Deodată începură să se clatine vârfurile goru nilor şi plopilor înalţi, iar puii vtdturoaicei bă teau voioşi din aripile lor fără pene, când văzură din depărtare pe buna lor mamă că se îndreaptă spre cuibul lor..

Vulturoaică coborî jos la fecior, îi dete olul cu apa sfântă şi-i spuse să se spele pe ochiul bolnav,

apoi piciorul. Acesta luă olul şi turnându-şi apă în palmă îşi spălă ochiul bolnav şi îndată îi reveni vederea. Acum băiatul, fericit, îşi spălă şi piciorul şi-ndată fu vindecat.’Bietul de el, era atât de fericit şi de voios, încât n-ar fi schimbat cu nimeni pe lume marea lui bucurie.

Îi mulţumi vulturoakrii şi luând olul cu apa sfinţită, plecă la tatăl său, ca să se bucure şi el de bucuria lui, văzându-l întreg şi sănătos.. > După aceasta Iorgovan V-" că aşa îl chema pe

feciorul nostru – plecă iarăşi la drum să-şi găsească de lucru, ştiind bine că de astă dată are să izbutească.

Merse cât merse, când deodată se văzu* în faţa unui palat frumos, care îţi lua vederile. Întâlnind pe cale un moş bătrân, îl întrebă:

— Al cui e palatul ăsta atât de frumos?

— Hei, dragul meu, ăsta-l palatu-mpăratului, îi răspunse moşul, şi-şi văzu de drum.

Acum iorgovan stătea pe gânduri, nu ştia ce să facă. Îşi aduse aminte de apa adusă de vultu-roaică din Iordan. Înghiţi o înghiţitură de apă şi se gândi ca să-it ajute să poată ajunge. În slujba împărătească. Bătu în poartă şi deodată se deschise şi un ostaş îl întrebă:

— Pe cine cauţi? Şi ce doreşti?

— Caut pe înălţatul împărat, ca să-i vorbesc.

Ostaşul, mejse şi spuse împăratului că un voinic vrea să vorbească cu înălţatul împărat.

8

împăratul porunci ostaşului să-l aducă în faţă să-l vadă. Ostaşul merse şi aduse pe Iorgovan înainte^ împăratului.

Când acesta se apropia de împărat, dădu ochii cu fraţii lui, că erau şi ei în slujba împăratului, dar ei’ îi întoarseră spatele, şi se făcură că nu-l cunosc. Ajuns în faţa împăratului, acesta îl întrebă:

— Cine eşti şi ce doreşti? *ţ*

— Înălţate împărate, sunt prunc de om sărac şi aş vrea să-mi găsesc vreo. Slujbă, ca să am şi eu cu ce să trăiesc.

— Bine, voinice, răspunse împăratul, am să te pun grădinar la grădina împărătească.

Fraţii lui erau tare năcăjiţi când au văzut pe Iorgovan, fratele lor, că a intrat şi el în slujba împăratului, şi nu ştiau cum să se scape de el şi să-l prăpădească. Au început să-l pârască în toate părţile că nu-i place lucrul, că umblă cu vrăji şi cu descântece. Împăratul, auzind mereu ce se vorbeşte despre Iorgoyan, s-a hotărât să-l prăpădească, fiind primejdios. Un sfetnic! bătrân – al împăratului, auzindu-l vorbind că vrea să-l pră-, pădească pe grădinar, înţelegând despre ce e vorba, îi sfătui pe împărat să-l pună întâi la încercare, şi numai după ce va vedea că umblă cu minciuni, numai atunci să-l prăpădească. *0*

I
*(*9

1

Văzând împăratul că sfetnicul său are dreptate, a doua zi chemă pe Iorgovan la sine şi îi porunci:

— Iorgovane, am auzit vorbindu-se despre tine multe vorbe urâte, şi vreau să aflu adevărul. Până mâine seară, să-mi faci din poarta palatului meu şi până la biserică o punte de aur, de care n^are niciun împărat pe lume! Să-mi aduni toate bucatele: grâul, secara, ovăzul şi orzul din toafa ţara mea şi sa mi-l aduni’ în magaziile palatului meu. Să-mi aduni toţi lupii din ţară şi să mi-i închizi în grajdurile mele goale. Dacă până’ mâine seară toate acestea n-or fi gata, unde-ţi stau picioarele îţi va sta, şi capul. M-ai înţeles?

— Da, am înţeles, înălţate împărate, şi cu aju- torul Apei Iordanului le voi împlini, răspunse voi- nicul.

A doua ^i seara, de la poarta împăratului până la biserică, s-a întins un pod de aur, care strălucea ca soarele. Toate magaziile împărăteşti erau pline eu bucate. Cât n-a încăput în ele au fost • aşezate în

grămezi mari şi acoperite cu paie, ca. ’ să nu le strice ploile. Toţi lupii din toate pădurile au fost băgaţi în grajdurile care erau goale.

Ieşind împăratul, după cină, ca să vadă dacă Iorgovan a putut să-i împlinească măcar una din cele trei porunci grele, cârtd a dat cu ochii de podul de aur, a rămas ca înlemnit şi nu mai ştia de/bucurie, că niciun alt împărat din lume nu

are aşa pod minunat. De la pod s-a îndreptat spre

— Magazii şi mai mare i-a fost bucuria, când şi-a văzut toate bucatele adunate la un loc, dar mai ales când a văzut că nu i-au încăput în magazii. Tqate. A chemat îndată pe bătrânul său sfetnic şi, i-a mulţumit că i-a dat sfatul să nu-l prăpă- • dească pe Iorgovan până nu-l pune la încercare. Venind sfetnicul, îi zise:

— Iată minunile aceluia pe care era să-l prăpădesc şi să-mi încarc sufletul de grele păcate. Acum, ce pedeapsă să dau. Acelora care l-au pârât pe nedrept?

— Să-şi primească ei osânda la, care voiau să-l • ducă pe

Iorgovan! răspunse sfetnicul împăratului.

Şi lupii îi sfâşiară în bucăţi pe fraţii mincinoşi, luându-şi pedeapsa..

" împăratul chemă la sine pe Iorgovan, îi spuse ■ că’de azi înainte el e ginerele său, că-i dă fata dp s soţie şi jumătate din împărăţie. Să meargă să-şi aducă şi pe tatăl său, să trăiască cu ei împreună. Şi s-a făcut o nuntă, mare şi bogată şi dacă Iorgovan cu împărăteasa lui n-or fi murit, şi azi trăiesc.

w

%

\

POVESTE POPULARĂ DIN BANAT

I **Cenuşotca- Potca**

A FOST ODATĂ un împărat care avea o ţară mare şi foarte bogată şi împăraţii din ţările vecine, care aveau ţări mici şi sărace, îl vedeau cu ochi răi şi le era lăcomie să punăv mâna pe ţara ’ lui.

’ Odată, trei împăraţi vecini cu acea ţară s-au înţeles întreolaltă ca să se ridice cu război în contra lui şi s-o împartă între ei trei. Aceştia s-au pregătit de război şi într-o zi au plecat cu armatele lor, înconjurându-i ţara, şi s-a început un război mare, şi după cum e o vorbă din bătrâni că mai multe ciori doboară un vultur, tot aşa s-a întâmplat şi cu acel împărat. Piind învins Jn luptă, *i* i-au luat ţara toată şi au împărţit-o între ei. Acum."; acest împărat era foarte necăjit şi amărât că a rămas sărac, căci avea un fecior şi o fetiţă mică.

O vorbă bătrânească spune că năcazul, când vine pe capul orauiui nu vine singur, ci vine cu altul, aşa şi de astă dată: împăratului îi moare soţia. Năcazul era cu atât mai mare, că avea şi

12… ;. ■’»

un fecior şi o fetiţă, care au rămas fără mamă, şi îi era tare

greu. Nemaifiind împărat, nu avea niciun venit şi a început a se lupta şi el cu sărăcia.

Feciorul s-a hotărât să plece în lume, ca să-şi găsească norocul. S-a rugat de tatăl său să-i dea voie să meargă în lume, doar-doar va da de vreun * bine.

Tatăl său îl întrebă:

— Nu te temi să iai lumea în cap?

— Nu mă tem, tată, şi cred că am să-mi împlinesc cu bine gândul.

— Bine, dragul meu, iată eu îţi dau unul din cei mai buni cai ai mei şi paloşul meu. Îţi dau şi câţiva galbeni „ca să ai de cheltuială pentru drum atât de lung, căci nu poţi şti peste ce greutăţi ai să treci.

Voinicul nostru şi-a pregătit de toate şi, luân-du-şi rămas bun de la tatăl său şi de la soruţa, • lui, a încălecat calul şi pe-aci ţi-e drumul! ’ S-a dus, -s-a tot dus, multă lume-mpărăţiej ca Dumnezeu să ne ţie, până când înspre seară a ajuns la o moară părăsită, care din lipsă de apă, iiind valea secată, n-avea cine să învârtă- roata,. *şi* crezu că e bine să rămână aci peste noapte, a-tând un adăpost bun, atât pentru căluţul sau, cât şi pentru el.

Noaptea, cam pe la miezul nopţii, s-a trezit din, somn, auzind că cineva a intrat în moară, şi vor- /

bea în şoapte. S-a ridicat încet din pat, a pus mâna pe paloş şi a stat la pândă, ca să vadă ce se întâmplă. Văzând că pe vatra morii se aprinsese un foc, care ardea cu flăcări, s-a lipit de uşă, care avea o gaură destul de ’mare, şi a putut vedea foarte bine că erau nişte hoţi, trei la număr, îmbrăcaţi în haine călugăreşti şi cu bărbile mari. Şi hoţii se aşezară pe vatră, iar unul din ei luă un sac destul de greu şi-l goli pe vatră. Voinicul a văzut că erau numai galbeni, mari şi mici. Hoţii s-âu apucat să-i numere, ca să-i poată împărţi.

Voinicul nostru se gândi să iasă la ei eu paloşul în mână şi să-i sperie, să fugă şi să-şi lase prada. Zis şi făcut. Era îmbrăcat cu hainele lui frumoase. Strânse în mână mânerul paloşului şi deschise repede uşa strigând din răsputeri:

— Săriţi pe ei, voinicii mei, că sunt aci toţi trei! Hoţii, care cunoşteau moara şi ştiau că aici-nu stă nimeni, şi văzând

paloşul, au crezut că-s ur-, măriţi de jandarmi, şi au rupt-o la fugă îngroziţi de moarte. Voinicul a ieşit în urma lor, dar ^i aşa fugeau de repede, că nu i-a mai văzut. S-a dus la grajd, ca să-şi vadă căluţul, apoi s-a-nţors în moară, liniştit. A adunat de pe vatră galbenii şi i-a băgat napoi în sac. A luat sacul şi l-a pus pe aşternutul său sub cap, a stins focul din vatră şi după ce a zăvorât bine uşile morii,

s-a culcat din nou.

A doua zi dimineaţa s-a sculat, a mâncat, şi-a adăpat calul, apoi a încălecat, după ce şi-a aşezat sacul, şi a plecat la drum. Voia să se întoarcă la tatălxsău să-i lase sacul cu bani, dar se gândi că nu e bine să te-ntorci din drum când ai plecat undeva cu un plan, că atunci n-ai. Să izbuteşti. Şi, şi-a văzut de drum^Când a ajuns la marginea unei păduri mari, nu ştia în care parte s-o ia. Dând cu ochii de-o cărare bătătorită, s-a dus tot înainte. Ajungând într-o poiană, unde dădu şi | peste un izvor limpede, s-a oprit aici, a luat sacii din spatele calului şi-i dete drumul să pască, iar el. S-a apropiat de izvor, s-a aşezat pe iarbă şi desfăcând sacul cu’ merindea, a început să mănânce. N-a mestecat bine prima bucătură, când. Auzi venind din pădure un strigăt:

— Ajutor! Ajutor!

Se ridică -repede şi, punând mâna pe paloş, se îndreptă spre locul de’ unde se auzea strigătul. Deodată văzu în faţa sa o fată frumoasă, care a rătăcit prin pădure, pe care un zmeu voia. ^-o fure. La văzul paloşului, care strălucea în mâna. Voinicului nostru, crezând că e vreun Sfarmă Piatră, zmeul a luat-o la sănătoasă.

Fata îi mulţumi voinicului pentru că a scăpat-o din mâna zmeului, şi-l rugă să meargă cu ea până la casa Sfintei Vineri, ca să-i mulţumească pentru această binefacere. Veniră la izvor, unde-şi lăsase calul şi merindea, îşr1 aşeză lucrurile pe cal,

încalecă şi el şi luând şi pe fată pe cal porniră spre casa Sfintei Vineri.

Ajungând la Sfânta Vineri, opri calul şi descăleca. Slobozi calul să mănânce, iar el se aşeză la umbra unui trandafir mare,

încărcat cu flori.

Nu trecu ca de când vă povestesc şi, iată, văzu o bătrână, fata se apropie de ea, îi. Sărută mâna şi

. Poala hainei şi veniră încet spre casă. Voinicul nostru, când văzu chipul Sfintei Vineri, şi-a adus aminte că numai cu câteva zile mai în urmă a visat pe Maica Sfântă că îl chema la ea^ şi erafe tocmai aşa cum o vedea acum pe această bă- trana. I /

Sfânta Vineri se apropia de casă. Voinicul s-a ridicat de jos, s-a îndreptat spre că şi când i-a ajuns în faţă, i-a sărutat mâna şi poala hainei, aşa cum a văzut că a făcut şi fata. • Fata zise Sfintei Vineri: *

— Voinicul acesta m-a scăpat din mâinile unui zmeu, care voia să mă fure şi să mă ducă în palatul lui. Când umblam prin pădure xu surorile mele, m-am pierdut de ele şi m-am rătăcit. Când am dat ochii cu zmeul, am strigat: „Ajiitor! Ajutor!”. Voinicul acesta a alergat într-un suflet, cu paloşul în mână, să vină în ajutorul meu. Zmeul, când a dat cu ochii de el, a fugit îngrozit, şi aşa am scăpat.

— Îţi mulţumesc, ’dragul meu, că mi-ai scăpat fata din ghearele zmeului. Acum să-mi spui, dra-

gul meu, unde ai plecat, şi ce voieşti să faci? Maică-ta bună s-a rugat mereu de mine, să-ţi stau în ajutor atât ţie cât Şi soruţei tale, precuin şi bunului vostru tată.

Voinicul nostru nu mai ştia de bucurie că a dat faţă cu Sfânta Vineri, şi îi răspunse M

— Sfântă maică Vineri, bunul nostru tata şi noi am rămas fără scumpa noastră mamă. Duşmanii bunului nostru tată au venit cu război în contra lui şi ne-au luat ţara. Am rămas săraci şi mama noastră dulce a murit de năcaz. Eu m-am hotărât să plec în larga lume, ca să-mi caut norocul, să-mi ajut pe tatăl meu şi pe soruţa mea dragă, rămasă mititică fără mamă.

— Dragul meu, pentru binele pe care mi l-aj făcut, iată aci îţi dau trei lucruri, de care veţi avea mare ajutor, şi tu, şi taică-tău, şi soruţa ta: un bujor roşu pentru tatăl tău, care floare ar*e darul să facă să fugă toţi duşmanii lui, când vor, da cu ochii de el, văzându-l, în vârful steagului „. Pentru buna ta soruţa, o-nucă de argint, în care se află o haină frumoasă de argint, pe când va fi fată mare. Când va vrea să îmbrace haina, sadică aşa: „Dă-mi

haina, nucuţă dragă!” Iar când va vrea s-p aşeze în: nucă, să* zică: „Păstrează-mi haina, nucuţă dragă!” Floarea asta de busuioc ţi-o dau ţie. Această floare sfinţită s-o porţi în punguliţa asta de mătase, ţesută de zânele mele dragi. Când vei ajunge la vârsta de însurătoare,

să vii la mine, să-ţi dau o zână frumoasă, să te fac fericit. Iar acum să te duci la sora mea, Sfânta Sâmbătă, s-o slujeşti trei ani, cu cinste şi cu omenie, şi ea îţi va da alte daruri, cujxiult mai de preţ decât ale mele, căci ea e mai bogată decât mân||

Când vorbea Sfânta Vineri, iată că veneau şi celelalte zâne, toate foarte triste.

— Unde aţi fost de aţi întârziat atâta? le întrebă Sfânta Vineri.

— Maică Sfântă.!. Am pierdut prin pădure pe sora noastră şi. Am căutat-o şi n-am putut-o afla, nu voiam să venim fără de ea, căci ştiam că v-am

— Fi făcut rău, dar vedem că ea e aici. ’ v

— Da! "S-a pierdut de voi şi un zmeu voia s-o fure şi s-o ducă în ţara lui, dar voinicul acesta a

. Scăpat-o din ghearele lui. Mulţumiţi-i şi voi, că v-a scăpat şi pe voi d, e pedeapsă şi pe sora voastră de zmeu.

Zânele îndată îi săriră în grumaz, îl" sărutară ca pe un frate şi îi ziseră:

— Vai, dragul nostru, de azi înainte ţu eşti fratele nostru dulce, şi la nunta ta vom fi şi noi acolo, şi-ţi vom face o mare bucurie.

Voinicul sărută mâna şi poala hainei Sfintei v Vineri şi, luându-şi rămas bun de la ea şi de la z^ne, întrebă pe Sfânta Vineri cum va putea să afle casa Sfintei Sâmbete.

— Iată, dragul meu, îţi dau o pisicuţâ pe care *o* cheamă Picuţa şi ea îţi va arăta calea, mergând tot înaintea ta, până când ajungeţi la sora mea, de unde ea se va întoarce "singură acasă.

Voinicul nostru’ încăleca calul şi plecă spre Sfânta Sâmbătă. Picuţa alerga înaintea lui, voioasă, parcă avea aripi.

Merse voinicul. Nostru cale lungă, să-i ajungă, cum se zice din

poveste, că-nainte mult mai este. Pe la amiaz, au ajuns într-o vale frumoasă şi răcoroasă, şi se opriră aci să se odihn&ască şi să mănânce. Slobozi calul să pască, iar el cu Picuţa se aşezară pe iarba, scoase merindea şi începu să mănânce şi împărţea bunătăţile cu Picuţa, care îi arăta calea.

După ce se saturară bine, voinicul încalecă căluţul său drag, o luară iarăşi la drum, zi de vară până-n seară, şi după o cale destul de lungă, în drum întâlni un iepuraş, care de frică intrase într-o tufă foarte deasă de spini, şi aşa a scăpat de dinţii vulpii, dar nu mai putea ieşi. Vulpea, care văzu apropiindu-se voinicul nostru de iepure, o luă la sănătoasa, ca să-şi scape. Blana.

Iepuraşul, văzându-se scăpat, se rugă de voinicul nostru să-r elibereze din tufă. Voinicul nostru scoase paloşul şi tăind toţi spinii, care-l salvaseră de la moarte, eliberă pe bietul animal.

Iepuraşul se duse la voinicul nostru şi-i mulţumi şi-i dete’un fir de păr, şi-i spuseV

— De câte ori vei avea nevoie de vreun mic ajutor, eu şi întreg -neamul meu îţi stăm în aju tor. Când vei scutura firişorul ăsta de păr, noi ’ îndată vom îi lângă tine. Cred că n-ai să pierzi nimic, dacă mă ai şi pe mine prieten. Îţi mulţu mese că m-ai scăpat de la moarte, şi-ţi rămân da tor cu răsplată pentru această binefacere.

Voinicul nostru plecă din nou la drum şi pe când soarele se pregătea de culcare, se văzu în faţa’unui palat atât de frumos şi- de strălucitor, ’ • încât abia te puteai uita la el. Se/opriră, şi micuţa Picuţă îi spuse voinicului să bată cu paloşul *în* poartă. Dete de două ori cu paloşul şi îndată veniră două zâne şi o deschiseră şi-l întrebară cine e şi ce doreşte. Le spuse că e trimis de Sfânta Vineri să slujească trei ani pe sora ei, Sfânta Sâmbătă. Una din ele se duse să spună măicuţii lor. Că a venit tm voinic trimis de Sfânta Vineri.

Sfânta Sâmbătă veni la poartă şi-l întrebă:

— Cine eşti, voinice? Ce vânturi te-au adus pe aici, pe unde picior de ora pământean nu pătrunde

%

— Sunt fecior de împărat fără împărăţie, căci trei impărafî vecini s-au însoţit şi au venit cu război greu. În contra tatălui

meu, l-au învins şi i-au luat* ţara. Mama a murit de năcaz şi am rămas săraci. Am rămas eu cu o mică sortită fără -mamă. Într-o -zi m-am hotărât să-mi iau lumea în cap şi să merg în lumea largă să-mi caut norocul

20

şi aşa am ajuns aici. Sfânta maică Vinerea m-a trimis aici să vă slujesc trei ani cu cinste şi omenie.

— Bine, voinice dragă, dar să ştii că aici în pădurea asta, care să vede colo spre şoare-răsare, sunt riişte fiare turbate şi mă tem că tu nu vei putea să-mi aperi turma mea de oi, ca să nu-mi răpească niciuna din ele, mai ales din cele. Nouă, care au lână de aur. Crezi că vei putea face această slujbă grea? Dacă în trei ani vei pierde numai o singură oaie, nu vei primi nicio simbrie şi^ai slujit de pomană. ’

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, eu cred, maică Sfântă, că din turma de oi nu va lipsi niciuna.

— Bine, dragul meu, vino cu mine să-ţi arăt oile şi aşază calul în grajd, sacii ţi-i du în odaia ta.

Maica Sfântă îi arătă oile şi-i arătă şi locul/pe unde are să le ducă la păscut, apoi îi numără oile şi i le dete în primire. După aceasta, voinicul luă turma şi o scoase la păşune. Lăsă oile să pască, iar’el scoase din sân*punguţa de mătasă şi luând. Busuiocul în mână, zise: *t*

— Floare sfântă de busuioc, ajută-mi trei ani de zile să pot păzi vitele astea, să nu le fure

"• fiarele sălbatice! /

Cât ai bate-rf palme, în faţa voinicului se arătară trei căţeluşi: *Repede-ca-gândul/Uşor^ca-*

vântul şi *Greu-ca-pătnăntul,* şi-l întrebarâ pe voinic:

— Drag stăpânul nostru! Am venit să te slujim trei ani. Ce avem să facem?

— Să-mi păziţi oiţele acestea, ca nu cumva vreo fiară blestemată să fure vreuna din ele, le spuse voinicul.

— Bunul nostru stăpân, răspunseră căţeluşii, trei ani de zile nu-ţi va lipsi nicio oiţă, orişicâte fiare ar veni să fure vreo oaie.

, Voinicul nostru îşi scoase de la brâu fluierul lui drag-şi începu să le doinească, de răsuna valea. Oiţele îl priveau cu drag şi

toată ziua se învârteau în jurul lui, fermecate de fluierul acela plin de vrajă.

Aproape de amiază, ieşiră din pădure mai multe fiare sălbatice şi veneau turbate de foame să răpească vreo oaie. Cei trei căţeluşi, cum deferă cu ochii de ele, se îndreptară ca fulgerul spre "ele şi-ntr-o clipită le-au sfâşiat în bucăţi, iar ■ Greu-ca-pământul a călcat locul unde le-<au rămas oasele şi măruntaiele, încât nu se mai cunoştea nici urmă de ele.

Când a început să se învăluiască ziua cu noaptea, voinicul nostru şi-a luat turma şi a plecat spre palatul Sfintei Sâmbete. Şi-a aşezat oiţele şi s-a dus să cineze. Stăpâna l-a întrebat dacă au

. Venit fiarele sălbatice să-ncerce să-i fure vreo. Oaie. I-a povestit cum au venit şi cum au fost nimicite. Sfânta Sâmbătă era foarte bucuroasă. A doua zi iarăşi, şi-a dus oiţele la păscut, şi tot • aşa au venit alte jivine şi mai fioroase. „Căţeluşii” şi pe acestea le-au făcut una cu pământul. I înspre seară a plecat spre casă, bucuros că şi de. Astă dată i-a scăpat t’urmuliţa întreagăj Sfânta maică îl aştepta în faţa stânii, şi când intrau oile, ea le mimăra.

Mai mare îi era bucuria când a ~ „vă2ut că’toate oiţele ei dragi sunt la număr. A treia zi, voinicul nostru îşi duse turma iarăşi la păşune, şi aştepta cu nerăbdare să vină” seara. Ca să treacă ziua mai repede şi-ncepu a trăgăna1 ■ din fluier, încât şi florile şi iarba se legănau la cântecul acela minunat. A trecut amiaza şi voinicul credea că a scăpat de blestematele de fiare. Când cânta mai frumos din, fluier, ~iată că din pădure începură să iasă nişte jivini mari şi mai îngrozitoare decât celălalte. Aveau nişte guri mari şi. Nişte dinţi ca şi colţii de la grapă, încât te lua fiorul când le //edeai.

Năzdrăvanii de căţeluşi nu se vedeau. Jivinele erau numai la câţiva paşi de turmă, şi voinicul nostru înlemni cu fluierul în mână, şi-ncepu să tremure de frică, că nu-şi vedea nicăieri căţelur

"• »

1 A itrăgăna – a cânta cu multă duioşie.

şii, dar în clipeala aceea îi văzu în spatele, jivi-nilor, sfârticându-le spinările şi sfărâmându-le oasele.

Acum, apropiindu-se seara, voinicul nostru se pregătea de plecare. Se apropie de dragii lui căţeluşi şi le spuse:

— Vă mulţumesc, dragii mei, că m-aţi slujit cu credinţă. Spuneţi şi bunului vostru stăpân că îi mulţumesc din toată inima că mi-a ajutat să pot sluji cu cinste pe maica Sâmbătă, şi acum puteţi pleca la stăpânul vostru.. *.

Voinicul nostru, voios peste măsură, plecă cu oiţele spre casă, şi Le-a dus fluierându-le tot timpul până la palatuisfintei maici. Aceasta veni repede şi le deschise poarta, şi-ncepu a le număra. Când a văzut că nu-i lipseşte nicio oiţă, se apropie de voinicul nostru şi-l binecuvânta, şi-l sărută pe frunte, pentru credinţa cu care a slujit-o.

Voinicul duse oile la locul lor şi merse cu maica Sfântă să-i dea de cină. După cină, maica îi spuse că niciodată n-a avut aşa slugă credincioasă, şi că nu i s-a întâmplat ca în timp de trei ani să nu-i piară nicio oaie.

— Pentru că m-ai slujit atât de bine, ai să pri meşti de la mine cel mai frumos dar: pentru ta tăl tău o oglindă fermecată, oricine se priveşte în ea, îndată întinereşte şi ceea ce îşi doreşte îndată i se împlineşte. Pentru soruţa ta îţi dau o nucă de aur, în care e o haină de aur. Când va vrea

s-o îmbrace să-i zică aşa: „Dă-mi haina, nucă dragă!” şi ea îndată se va deschide şi îi va da haina. Iar când va vrea s-o aşeze la loc să-i zică: „Păstrează-mi haina, nucă dragă!” Când se va îmbrăca cu haina, să ceară nucii să-i dea şi pantofii, tot de aur, şi-o coroniţă la fel. Ţie, pentru că m-ai slujit cu atâta credinţă şi cu cinste, îţi dau un inel de aur cu diamante, care, dacă-l vei ruga să-ţi ajute să izbândeşti în vreun lucru bun, el te va ajuta. — *

Sfânta Sâmbătă îi dete cele trei lucruri şi îi spuse să se ducă mâine dimineaţă la soră-sa, Sfânta Duminică, s-o slujească şi pe ea.

A doua zi, voinicul nostru s^a sculat cu noap-tea-n cap, şi-a

scos căluţul din, grajd, a aşezat toate lucrurile pe spatele calului şi s-a dus la • maica Sfântă să-i spună cum ar putea ajunge la, Sfânta Duminică.

— Iată; dragul meu, îţi dau porumbelul acesta, care va zbura tot timpul în faţa căluşelului, ca să-i arate calea, până când veţi %junge în faţa palatului surorii mele, iar de acolo7 el va zbura din nou aici la mine. Când vei da faţă cu sora mea, să-i spui că te-am trimis eu, ca să-i slujeşti şi ei trei ani.

i Voinicul îi sărută mâna şi "poala hainei sfinţite şi încăle^ându-şi căluşelul, plecară spre Sfânta Duminică. Porumbelul zbura la un pas de botul calului. Înspre asfinţitul soarelui „cei trei că-

lători au ajuns norocoşi la palatul Sfintei Duminici. Când văzu sfânta porumbelul, care-i intrase în palat, ştiu îndată că sorâ-sa, Sfânta Sâmbătă, a trimis pe cineva la ea. Ieşi la’ poartă şi aici dădu cu ochii de voinicul nostru, călări pe cal, şi-l întrebă:

— Cine eşti şi ce cauţi pe aici pe unde niciun pământean nu-ndrăzneşte să-şi pună piciorul, căci pe aici sunt nişte jivini spurcate şi turbate, 1 care sfâşie orice vietate pe care o-ntâlnesc în cale?

— Sfântă maică Duminică! Sunt fecior de

■ împărat. Tatălui meu i-au luat duşmanii ţara, mama a murit de năcaz că am rămas săraci, eu şi cu ^> soruţă am rămas fără mamă. — într-o zi i-am spus tatălui meu că eu plec în lumea mare, ca să-mi caut norocul. Am slujit pe maica Sfânta Sâmbătă, timp de trei ani, cu credinţă şi cu cinste, şi-acum dânsa m-a trimis să vă Slujesc şi pe dumneavoastră cu cinste. Şi cu credinţă trei ’ ani.

— Bine, dragul meu voinic, răspunse Sfânta

. Duminică, eu am nouăzeci şi nouă de iepe, care trebuie duse la păşunât dimineaţa şi seara. Dar să bagi bine de seamă, că nişte afurisite de fiare sălbatice, de câte prt ies la păşune, totdeauna îmi răpesc şi îmi omoară câte una din cele mai frumoase. Să ai mare grije, căci dacă în aceşti trei

ani pierzi vreo iapă, ţi-ai pierdut dreptul la simbrie şi mi-ai slujit de pomană.

— Bine, maică Sfântă! răspunse voinicul.

’ Maica Sfântă se duse cu voinicul şi-i arătă unde să-şi lege calul, îi arătă odaia lui, unde îşi. Aduse lucrurile, apoi merseră în, -grajdul iepelor şi, numărându4e, i le-a dat în primire.

A doua zi îşi scoase iepele la păşune, luându-şi | *şi* fluierul, şi plecă. Iepele se apucară să pască, iar

voinicul nostru era tot în urma lor, ca să nu se prea împrăştie, ca nu cumva venirid fiarele sălbatice să-i. Fure vreuna din ele. După ce s-au săturat bine, a plecat cu ele spre casă. Pe când au flămânzit iepşoarele, le-a scos iarăşi la ţfascut. Şi-a scos punguţa cu sfânta floare de busuioc şi zise:.

— Sfântă floare de busuioc, ajută-mi!

Cei trei căţeluşi veniră şi se aşezară în faţa voi- nicului, şi-i ziseră:

— Drag stăpânul nostru, ce ajutor vrei să-ţi dăm?

.

— Dragii mei căţeluşi, răspunse voinicul, eu am intrat în slujba Sfintei Duminici şi mi-a dat să-ă păzesc nouăzeci şi nouă de iepe şi să le duc la păşune dimineaţa şi seara. Mi-a poruncit să. Am grije că, de câte orr ies iepele la păscut, vin nişte blestemate de sălbăticiuni şi întotdeauna îi omoară câte una din cele mai frumoase. Vă rog să mă ajutaţi, (ca să nu mai fure.

— Dragul nostru stăpân „răspunseră căţeluşii, fii

. Foarte liniştit, că nicio iapă nu vor mai putea-fura, şi dacă vor veni să fure vreuna, aci-şi vor găsi moartea.

Voinicul. Nostru nu se depărta de ele, şi mereu era cu ochii în patru. Deodată ieşiră din pădure nişte jivini înfiorătoare, şi se îndreptară spre iepe. Cei trei năzdrăvani dormeau lungiţi cu burţile la soare, dar în clipa când o jivină spurcată era să sară în spatele unei iepe frumoase s-o sfâşie, Repede-ca-gândul şi era atârnat de gâtul fiarei şi îi rupse o bucată mare din beregată. Văzând celelalte jivini primejdia carele paşte, voiră să fugă, dar nu mai avură când, căci căţeluşii le- au făcut de petrecanie.

. Voinicul nostru era foarte voios că i-au scăpat iepele, şi după ce se saturară bine toate, a plecat cu ele spre casă.

Sfânta Duminică era foarte bucuroasă când a văzut că nicio

iapă nu-i lipseşte. — • ’ A doua zi voinicul scoase iepele şi le duse la păşune. Spre amiază iarăşi au năpădit alte fiare, mai îndrăcite, dar cum le-au simţit căţeluşii niciuna nus-a mai întors în pădure, pe toate le-au sfâfeiat.

După-amiază, pe timpul răcorilor, le aduse la păscut. Către seară le-a dus acasă. Maica Sfântă era veselă când -şi-a văzut toate iepele.

A treia zi, voinicul nostru se sculă înainte de răsăritul soarelui, şi stătea ca pe spini, văzând că nu mai răsare soarele, să se vadă plecat cu iepele. Îndată ce i-a văzut razele, a scos iepele şi a plecat cu ele. După ce s-au săturat bine, a plecat spre casă. După-amiază le-a dus iară. Nu ajunse bine* cu ele la loc, când iată că o altă haită de jivini, înalte cât caii, se iviră din pădure şi-, deteră năvală spre iepe, care de groaza lor s-au adunat într-o grămada. Căţeluşii le ieşiră înainte, cei doi mai sprinteni le încolţiră din faţă, iar Greu-ca-pământul li se aşeză în urma lor, ca. Să nu le lase să scape de la moarte. Şi în cât timp ai număra până la nouă, n-a mai rămas urmă de ’ jivini. Acum voinicul nostru era foarte voios, şi după ce văzu că toate iepele sunt sătule, chemă căţeluşii şi le mulţunvi, şi-i rugă să-i spună şi stăpânului lor că îi mulţumeşte pentru marea binefacere, apoi le spuse să plece la stăpânul lor.

Voinicul nostru era aşa de voios, că puteai

, prinde iepurii, cu el, nu alta. Plecă cu iepele spre

, casă. Sfânta Duminică le aştepta în poartăî le numără şi, când văzu că nu lipseşte niciuna, s-a bucurat foarte mult.

După ce Voinicul aşeză iepele, veni lai Sfinta Duminică, să-i dea de cină. La cină Sfânta Duminică îi spuse:

— Dragul meu, încă aşa slujitor bun ca şi tine n-am avut şi pentru aceasta am să-ţi plătesc după

cum m-ai slujit. Iată care îţi este plata: un corn fermecat, un ghem de lână şi o curea îmbrăcată în mătase-ţesută de zânele mele. Cornul acesta e * din aur pe dinlăuntru şi el îţi varsă toate bunătăţile lumii, şi-ţi dă toate bogăţiile, dacă îi zici aşa:. ’ • |

*„Cornule, drăguţule, Varsă-ţi bunătăţile ţ**

Iar când vrei să fie adunate în corn, să-i zici:

„Cornule, drăguţule,
Strânge-ţi bunătăţile!" -

Ghemul. Îţi va da îmbrăcăminte de toate felurile şi tot ce se ţine de îmbrăcăminte: căciuli, pălării, cizme, bocanci, şi altele „dacă îi ceri aşa:

„Ghemuţule, dragul meu,
O *Dă-mi de toate ce vreau eu!’**

Şi îi spui ce doreşti să ai. Cureaua aceasta ferme— cată are darul să-ţi facă un pod frumos peste o apă, un drum printr-o pădure, peste un munte^ dacă îi zici aşa: "

„Fă-te ptfnte peste apă f*

30 r

Şi când vrei să nu mai fie îi zici aşa:

„Strânge-te, punte, la loc l”

Pentru buna ta surioară îţi dau nuca asta bătută în diamante. În ea se află o haină frumoasă de diamante. Când va fi fata mare, şi va vrea să o îmbrace, să-i zică aşa:
„Nuca mea frumoasă, Dă-mi haina de hnireasă!”

Iar când va vrea s-o aşeze în nucă, să-i zică aşa:
„Nuca mea frumoasă, Păstrează-mi haina, de mireasă l”

v Voinicul nostru îi sărută manile şi poala hainei sfinţite şi-i mulţumi din toată inima pentru atâtea daruri de mare preţ> îşi luă rămas-bun de la Sfânta Duminică, îşi aşeză lucrurile în saci şi încăle-când porni spre ţara lui dragă, zicând un Doam-ne- ajută!
S-a dus voinicul nostru, s-a tot dus cu mare spor la drum, căci bunul său căluşel ştia că merge spre casă, pe unde venise.

Mergând o bună parte din drum, se trezi în faţa unei ape mari. Aci se opri şi calul. Şi voinicul şi căluşelul stăteau şi se uitau la apă, dându-şi seama că au rătăcit dru-

31

mul. După atâta amar de cale bătută, îi venea a greu să se mai întoarcă de unde au plecat.

Voinicul nostru îşi aduse aminte de cureaua pe care i-o dete Sfânta Duminică, o scoase din sac, şi aruncând-o peste apă^zise:

,. Făfte punte peste apă!"

Şi se făcurntr-o clipeală o punte de toată mi nunea, întinsă de la un ţărmure la celălalt, care nu se vedea. Pe marginea punţii erau ciubere noi de brad umplute cu pământ, iar în fiecare ciubăr erau fel de fel de tufe de flori: trandafiri, ias- mân, iorgovan şi altele, care te-mbătau cu miro sul lor. —

în fiecare tufă de flori erau cuiburi frumoase / de păsărele: privighetori, piţigoi, sticleţi, pupeze, granguri, ciocârlii şi fel de fel de cântăreţe, care ţe desfătau ascultându-le.

Voinicul nostru a trecut pesţ£ apă şi când s-a văzut dincolo de apă, nu mai putea. De bucu rie, şi a zis curelei: /

„Strânge-te, punte, la loc 1”,

Şi îndată s-a strâns puntea cu, toate florile şi cu paserile ei.

Voinicul nostru a plecat iarăşi mai departe, şi

din ce mergea mai mult, i se părea că începe să

32

se apropie de casa lor, că şi dealurile şi pădurile semănau cu cele din ţara lui.

Şi au mers, au tot mers, multă lume-mpărăţie,

. Ca Dumnezeu să’ ne ţie, cum se zice din poveste, că nainte mult mai este. Ajungând la umbra unui plop cu umbra deasă, voinicul nostru, fiind flămând, s^a oprit aci. A descălecat calul şi i-a dat

, drumul la iarbă, el s-a aşezat la umbră şi apoi şi-a scos cornul din sac şi i-a> zis aşa:

’ „Cornute drăguţule „Varsă-ţi bunătăţile!”

Şi-ndată se întinse, în faţa lui o mas§. Mai grozavă decât o masă împărătească. Mâncări şibeu, -turi de tot felul. Se aşeză la masă şi mancă cu mare poftă, că era flămând, şi mâncările gustoase. După ce se- satură bine, zise cornului:

„Cornute drăguţule, Strânge-ţi bunătăţile! a

S-a dus să-şi aducă căluşelul, sătul şi el, îşi aşeză toate lucrurile pe spatele lui şi, încălecân-du-l, plecă la drum. Merse ca de când vă povestesc şi deodată s-a văzut înconjurat de nişte tâlhari, care voiau să4 prade şi să-l omoare. Au • crezut tâlharii că voinicul este vrun neguţător

J

bogat, cti domr^ de pământ. Cum îi văzu voinicul nostru, scoase "firul de păr de iepure şi scuturân--, du-l, zise:

t

— Ajutor, căţeluşi dragi!

într-o clipeală se iviră căţeluşii şi-V întrebară.:

— Drag stăpânul nostru, ce poruncă ne dai?

— Să mă scăpaţi de tâlharii aceştia, care vreau să mă omoare.

într-o clipeală le-au zdrobit oasele, de nu s-a mai ales nimic de ei. Voinicul nostru â mulţumit căţeluşilor şi a plecat mai departe. După o- cale lungă şi obositoare, s-a văzut ajuns la casa tatălui său „care nu mai putea de bucurie când şi-a văzut acasă feciorul. S- au sărutat şi s-au îmbrăţişat cu mult drag^ Feciorul a întrebat pe tatăl său unde este soruţa lui dulce.

— Vai, dragul meu fiu, am trimis-o la sora mea*" şi mătuşa voastră, căci eu m-am însurat cu o vă duvă, care are două fete, şi fetele’nu se prea în ţeleg bine laolaltă. Trimit acuma după ea, să vină acasă...

Voinicul nostru dete tatălui s^u bujoru^ primit de la Sfânta Vineri, şi-i spuse:

— Această floare sfântă are darul să facă să fugă toi i*duşmanii din faţa ta, când vor vedea floarea în vârful steagului, şi aşa pornind cu război în contra duşmanilor, care ne-au luat ţara, îţi vei lua ţara de la ei.

După două zile a venit şi sora sa şi s-au bucurat foarte mult când s-au văzut. Fata se făcuse mare şi mai frumoasă de cum era. Ca q zână din poveşti. Fratele ei îi spuse că i-a adus o nucă de argint de la Sfânta Vineri. ’ – în nuca aceasta, îi spuse fratele, se află o haină toată de argint, o coroniţă şi o pereche "de pantofi tot de argint. Dacă vrei să vezi haina şi celelalte, zi aşa’:

„Dă-mi haina, micuţă dragă!”

şi ea îndată ţi-o dă.

Fata. —vrând să-şi vadă haină de argint, zise:’

„Dă-mi haina, nucuţâ dragă!

î Mai mare le-a fost bucuria, când’ au văzut aşa haină minunată, eununiţa şi pantof^ de argint. Apoi îi spuse fetei să zică:

„Păstrează-mi haina, nucuţă \”

Şi deodată haina, coroniţa şi pantofii au intrat în -nucă…

— Surioară dragă, ia ’nuca şi ţi-o bagă în sân, îi spuse fratele. ’” ’ v

Feciorul împăratului scoase şi nuca de aur şi le-o arătă.

— Aceasta mi-a dat-o Sfânta Sâmbătă, şi-in

■ea este o haină de atfr, cu coroniţa şi pantofii la fel. Dacă vrei s-o vezi, să-i zici ca şi celeilalte. Şi fata zise:

„Dă-mi haina, nuculă dragă l”

Deodată haina era în braţele fetei, care nu mâi ştia pe ce lame e, de bucurie mare. Fratele îi spuse să zică nucuţei ca şi celeilalte:

„Păstrează-mi haina, nucuţă \”

Şi nuca i-a luat haina, coroniţa şi pantofii şi le-ar închis.

— Ia şi nuca aceasta şi o bagă în sân. Şi acum să-ţi arăt nuca bătută cii diamante, pe care mi-a dat-o* Sfânta Duminică.

Şi feciorul scoase a treia nucă şi-i zise sori-oarei:

— Iată, sorioară dragă, şi nuca a treia. Aceasta e şi mai frumoasă!

Dete nuca sorioarei şi-i spuse să-i zică ca şi ce- lorlalte. Şi fata zise:

„Dă-mi haina, nucuţă dragă \a

— Şi se trezi cu o haină frumoasă, de-ţi lua vederile, aşa strălucea, parcă era luceafărul căzut dintre

stele. Fata nu mai ştia de bucurie. Luă haina, coroniţa şi pantofH şi zise nucii aşa:

„Păstrează-mi haina, micuţă.’*

Şi haina, coroniţa şi pantofii au intrat în nucă, şi’nuca s-a închis la loc.

A venit acasă şi mama lor vitregă, cu fetele ei, urâte de să-ţi astupi toate, oalele dinaintea lor.

Acum feciorul de împărat zise către tatăl său:

— Tată drag, vino să-ţi arăt cornul meu.

Se duseră pe câmp departe, şi apropiindu-se într-un loc larg şi frumos, a scos de sub haină un corn aurit pe dinlăuntru şi H arătă lui taică-său.

— Cornul acesta te va face iarăşi împărat mare şi mai ales temut de toată lumea, zise feciorul lui taică-său-şi zise cornului aşa:

„Cornide, Drăguţule,
Varsă oaste numeroasă
Şi-un steag galben de -mătasă l"

Şi deodată văzură în faţa lor o oştire câtă frunză şi iarbă, iar în

fruntea, ei un ostaş cât un munte, ţinând în mâini un steag de mătasă, care strălucea în bătaia lină a vântului. Tatăl său nu mai ştia de bucurie ce să zică şi ce să facă.

37

Feciorul a mai scos de sub haină o oglindă şi a întinş-6 tatălui său\ Cum a privit în oglindă, într-o clipeală a întinerit şi se simţea schimbat în toată fiinţa lui. I se* părea că ar putea să zboare dacă ar avea aripi. Acum feciorul a luat cornul şi i-a zis:

§

„Cornule, Drăguţule,

rage-ţi oştirea napoi, Ca nu mergem la război.’

’ ’’ ■ j ’ ’

într-o clipeală oştirea’-era în corn:

, A doua zi împăratul şi feciorul —său s-au prega— tit de luptă. Şi-au luat caii. Cei mai buni, care îi aveau în grajd, paloşele, şi cojrnul, au încălecat şi şi-au luat rămas bun, de la toţi ai lor şi au plecat. Când au ajuns departe de casă, feciorui împăratului a luat cornul şi i-a zis: ’

„Cornule, Drăguţule,

, Varsă oaste numeroasă,

Ş^un steag galben de mătasă! /’

Se întunecă dintr-o dată soarele, când se ivi marea „armată. Feciorul’ împăratului merse” şi atârnă în vârful steagului, ca să se vadă din de- părtare „floarea. De bujor roşu ca sângele.

38

împăratul şi feciorul s-au aşezat în iruntea armatei şi au dat poruncă armatei să-i urmeze. S-au încolonat şi au mărşăluit, companii după companii, şi reghimente’ după reghimente, mergând cu război. În contra duşmanului celui mai, apropiat. Când\au. Ajuns la’ poarta împăratului duşman, împăratul care a venit cu armata a strigat către ostaşii care păzeau palatul:

— Chemaţi pe împăratul vostru aci la poartă, căci am sa vorbesc cu el! *’.’*

împăratul veni la poartă şi când văzu aţâţa armată, s- a cam pus pe gânduri, vapoi a întrebat pe împăratul de’la care i-a luat

ţara:

— Ce vrei? Crezi că mă tem de tine şi de armata ta?

— Am venit, răspunse împăratul, să-mi iau ţara înapoi. Bacă vrei să mi-o dai cu pace şi cu înţelegere, bine. Dacă vrei război, să te pregăteşti, şi mâne dimineaţă ne vom măsura puterile, dar să nu-ţi pară rău!

— Bine! răspunse împăratul. Crezi că mă sperii cu armata ta? Mai multă armată am eu decât tine, şi mâi. Vitează!

— Vom vedea mâne, care- are oştirea cea mai vitează. ’ J,

A doua zi cei doi duşmani, în fruntea armate-lor lor, se întâlniră pe "un câmp mare întins ca masa.

39

împăratul nostru merse în fruntea oştirii sale, iar feciorul său îl urma la dreapta sa cu steagul cu bujor în vârful lui. Începură să înainteze, ca să înceapă lupta. Scoaseră săbiile sclipitoare din teci şi împăratul nostru cu întreaga lui oştire strigau din răsputeri:

„Pe ei, băieţi, şi ifnvii tăieţi, Cum tai vara castraveţi!”

Ostaşii duşmanului, văzând; vitejia împăratului şi a ostaşilor lui şi văzând frumosul lor steag cu

'bujorul "în vârful lui, începură să fugă, unii în dreapta şi alţii în stânga, Jar ai împăratului nostru erau tot în piciorul lor, lovindu-i care cum putea. Împăratul lor, văzându-şi oastea împrăştiată, o: luă şi eî la fugă, şi fugea *de-i sfârâiau călcăile şi până pe la prânzul mare, pe tot câmpul, n-a mai rămas picior de duşman. • împăcatul bătut, veni cu miniştrii lui, să ceară pace, casă nu-i jjăpădească toată ţara şi tot po-

. Porul. Când ajunseră în faţa înypăratului, zise:

— Înălţate împărate, am**, venit să-ţi cerem pace. Ce ceri de la noi?

— Să-mi daţi ţara care mi-aţi luat-o! răspunse împăratul învingător. ■.

— Bine, v-o dăfm, căci vedem că sunteţi mai ţari şi mai viteji decât noif dar vă rugăm ca de.

azi înainte să fim iarăşi vecini buni şi prieteni cum am fost, -

împăraţii au dat mâna unul cu altul şi s-au îmbrăţişat ca doi fraţi.

Acum împăratul învingător 'ţi-a pornit oştirea înspre ţara împăratului al doilea, care. I-a luat o parte din ţară. Când împăratul a ajuns cu oştirea în faţa palatului împărătesc, bătând în poartă, a strigat către gardă;

— Să vină împăratul la poartă, că vreau să-i vorbesc!

împăratul acela nu ştia nimic despre ce e afara,

— Şi ieşind în poartă şi văzând pe împăratul de la oare i-a luat şi el o parte de ţară, l-a întrebâ*t:

— Ce mai vrei? Eu nu stau de vorbă cu împăraţi care n-au ţară!

— Ba am ţară, răspunse învingătorul, că de la ortacul tău mi-am luat partea mea de ţară, şi *ţ* acum am venit să mi-o iau şi. Pe asta de la tine. Am venit să te întreb, vrei să mi-o dai de bună &voie, prin bună înţelegere, ori vrei să mi-o iau eu "prin luptă?

— Vreau prin luptă! De bună voie nu ţi-o dau,

căci şi aşa ştiu că n-ai sa poţi să mi^o iai!

— Bine! Numai să nu te căieşti mai la urmă,

| când ţi-i vedea oştirea toată zdrobită şi -bătută, răspunse împăratul învingător. Mâne dimineaţă ■ să ne întâlnim pe câmpul de luptă. Atunci 'vom sta mai bine de vorbă!

A doua zi, cei doi împăraţi cu armatele lor erau faţă în faţă pe câmpul de luptă.

împăratul învingător, în fruntea armatei sale, era cu steagul în faţă, aşteptând cu nerăbdare să se înceapă lupta. Când oastea lui 'văzu că îm păratul ridică spada strălucitoare şi steagul' cu floarea de bujor, au început să dea năvală stri gând cât mai tare:, -V,

„Daţi, ostaşii mei viteji,
Că ăştia-s castraveţi, din vreji!

Şi s-a început o luptă grea, nu-i glumă, dar la urmă, văzând

duşmanul vitejia ostaşilor; acestui împărat şi dând cu ochii de floarea roşie de bujor din vârful steagului, pe toţi i-a apucat o frică de moarte şi au început a fugi ca iepurii când văd vânătorii, ca să scape de tăişul săbiilor.

Nici nu s-au încălzit bine în luptă ostaşii îm-, paratului nostru, când s-au pomenit că nu mai au cu cine să se lupte, şi mulţi din ei nici n-au ajuns să vadă duşmanul, care a dat cinstea pe ruşine.

împăratul bătut, văzându-şi armata pusă pe fugă, îi venea să se spânzure de necaz. Şi-a che* mat îndată sfetnicii şi^au plecat să dea faţă cu împăratul învingător, ca să-l roage de pace. Apro- piindu^se de el, i s-au încninat şi i-au zis:

— Înălţate împărate, am venit să: te. Rugăm de pace, căci am văzut că eşti mai tare şi ai o oştire

mai vitează decât a mea. Ce ceri de la mine, ca să ne împăcăm?..

— Să-mi dai partea de ţară pe care mi-ai luat-o. — Foarte bine, ţi-o dau cu toată inima, dar te rog să fim vecini "buni şi prieteni cum am fost, de azi înainte! ’

— Şi eu asta o vreau, căci râie îmi place pacea, dar vouă nu v-a plăcut, şi iacă unde aţi ajuns, oa să vă fie ruşine de fapta voastră!., A mai rămas un duşman. Împăratul nostru îşi îndreptă oştirea spre ţara lui. Când a ajuns în faţa palatului împărătesc, bătu cu paloşul în poartă şi strigă ostaşilor din gardă:

• — Vreau să stau de vorbă cu împăratul vostru. * Chemaţi-l aci *fa* poartă!

împăratul, când auzi astfel de vorbe *aspre şi. Poruncitoare, se făcu foc de mânie, şi veni repede la poartă, strigând *’.*

— Cirâe îndrăzneşte să vină la mine în ţârâ şi să vorbească ou mine Că şi când eu i-aş fi slugă?! ’

• Deschise, poarta şi, când dete cu ochii de îm-

paratul de la care i-a luat o parte de ţară. Şi când l-a văzut cu armată multă, câtă frunză şi iarbă, ’ şi înarmată pâjjă-n dinţi, i s-a făcut părul mă-

■ chică şi o băgă pe mânecă, dar îndată îşi. Dete seama că nu e bine să-şi arate frica, şi-i zise:

— Ce cauţi aici la mine-? N-avem de-mpărţât nimic! Vezi-ţi de

drum **unde ai** plecat**!**

43

— Am venit să^mi iau ’napoi. Partea de ţară pe care mi-ai luat-o! Şi te întreb cu vorbă frumoa să: Vrei să mi-o dai de bună voie, ori de nevoie? Cum îţi place mai mult?

— Nu ţi-o dau nici de bună voie, – nici de nevoie, căci eu am oştire mai multă decât tine şi cu mult mai vitează decât toate oştirile din lume! răspunse acest împărat.

— Dacă nu mi-o dai de bună voie, ai să mi-o dai de nevoie, şi tot ai să mi-o dai! Tot aşa mi-au răspuns şi cei dpi prieteni ai tăi, şi mâne zi mi s-au închinat, şi mi-au dat-o fiecare, şi aşa ai s-o

păţeşti şi tu. Eu nu- am pierdut nimic, dar tu îţi vei vedea oştirea-’ta zdrobită şi-njumătăţită! Mâne dimineaţă ne-ntâlnim pe câmpul de luptă, şi atunci vom sta de vorbă mai bine.

A^doua zi, cele două oştiri duşmane erau gata de luptă: una veselă şi ou dor de luptă şi alta cu frica în oase şi tristă ca omul când îşi* aşteaptă moartea.

t Când împăratul învingător a ridicat spada, şi steagul, ostaşii săi au dat năvală peste oastea duşmană, strigând

: – *

„Pe ei, băieţi! Daţi şi tăieţi,
Căci ăştia nu-s ostaşi, ci bureţi!"

Şi s-a încins o luptă groaznică. —44

Când au văzut ostaşii duşmanului cu câtă vitejie şi fără frică de moarte luptă ostaşii împăratului nostru, i- au luat groaza, şi-au pierdut puterile şi au început să se uite în urma lor, pe unde ar putea s-o şteargă la fugă mai uşor, şi începură să-şi întoarcă spatele în faţa duşmanului. Acesta nu-i slăbea nimic din coaste şi, după puţine ceasuri, pe câmpul de luptă n-a mai rămas umbră de duşman.

împăratul, rămas de ruşinea lumii, cu oastea lui pusă pe fugă, s-a îndreptat spre împăratul învingător şi apropiindu-se de el, i s-a închinat până la pământ, apoi a zis:

— Înălţate împărate, văd că eşti un împărat mare şi tare. Am văzut că ai o armată vitează, care râde-n faţa morţii şi-şi bate

joc de ea, pe când armata mea ni-a făcut de ruşinea lumii. Am venit să-ţi cer pace!, Ce-mi ceri să-ţi dau, ca să fim iarăşi vecini buni?.

— Să-mi dai partea mea de ţară, pe pare mi-ai^ luat-
o!

— Ţr-o dau cu tejtă inima, şi te-aş ruga ca, pe viitor* să fim vecini buni şi prieteni.

— Bine, că şi eu numai aceasta o doresc.

Fiind gata înţelegerea, cei doi împăraţi au dat mâna, în serhi de împăcare, şi s^au îmbrăţişat ca doi fraţi buni.

împăratul nostru, bucuros peste măsură că şi-a.’ văzut ţara’ smulsă din mâinile duşmanilor, şi-a

luat oştirea şi s-^a îndreptat spre palatul său. Ajunşi într-o pădure mare, feeiorul împăratului şi- a scos cornul de sub dolman1 şi îi zise:

„Cornule „drăguţule, Intinde- ţi tu mesele, Să-mi satur ostaşii mei, Cu friptură de purcei,

Cu cârnaţi de-ăi afumaţi, Şi cu castraveţi muraţi, Cu plăcinţi cu nuci şi mac Şi cu câte un colac. Cu răchie, de-ai de prună, Că-i mai dulce şi mai bunăt Şi cu vin De la Cuvin, Că-i mai curat Decât cel de Moderat, Şi muzicanţi din Banat."

Ş\| s-a-ntins o masă împărătească, cum n-are să se mait pomenească. După aceasta feciorul de împărat şi-a scos cornul de’sub dolman şi i-a zis:.

„Cornule, Drăguţule,

\|

Strănge-ţi bunătăţile! a

1 Dolman – haină bărbătească groasă, căptuşită cu blană.

Şi mesele s-au strâns, Apoi a zis cornului aşa:

„Cornule, Drăguţule,
Trage-ţi oştirea napoi,
Că nu miergem la război!"

împăratul cu feciorul său s-au dus acasă, foarte bucuroşi că aveau iarăşi ţara lor frumoasă şi mare. Îndeosebi împărăteasa, care nici n-a visat în viaţa ei să ajungă să fie împărăteasă, şi fetele ei prinţese, fete de-mpărat. Acuma împărăteasa â rugat pe împărat să facă o petrecere mare, la care să invite feciori de crai şi de-mpăraţi, crezând că doar-doar se va afla vrun nebun, care să i le, ducă cu nuntă din casă.

împăratul a ascultat-o. A dat poruncă să se pregătească o petrecere mare şi frumoasă, la care

- să fie invitaţi toţi craii şi împăraţii care aveau feciori şi fete mari; din toate ţările, şi din cele.

apropiate şi din cele depărtate.

Acum fetele „măştihoaiei” 1 nu ştiau cum să<facă şi cum să dreagă, ca la petrecerea aceea. Mare

.. Sa nu poată merge şi fata împăratului, „Cenuşot-

. Ca-Potca"2, că aşa au botezat-o fetele, şi fiind ea

1 Măştihoaie – mama „vitregă.

* Necaz, pacoste pe capul cuiva.. /’-!.

frumoasă ca o zână, feciorii de crai şi de-mpăraţi vor sta de vorbă, şi îşi vor petrece numai cu ea.

în ziua când a început petrecerea „măştihoaia a dat bietei fete să aleagă macul dintr-un. Sac mare, în care jigodia de măştihoaie vărsase mei, aproape o jumătate de sac, şi-l amestecase bine, şi-l spuse că până mâne seară să fie ales macul, că îi trebuie la plăcintă.

Făta se arătă -voioasă şi-i spuse că are să se trudească să4 gate pe atunci.

Fetele’măştihoaiei se pregăteau de petrecere, fiind foarte’ voioase, când» le-a spus mama lor că Cenuşotca-Potca-nu va putea merge la petrecere, nea vând haină frumoasă.

Cenuşotea şedea foarte liniştită în odăiţa ei, care era întrK) parte dinspre grădina palatului, ca să nu fie, în ochii măştihoaiei şi a fetelor ei, oare, fiind ea mai mică de ani decât ele, îşi băteau joc de ea. În odăiţa ei îşi avea tot ce-i trebuia, într-uri colţ avea o vatră frumoasă, unde ee îşi pregătea singură mâncarea, îşi cocea câte o pogace1 în cenuşe, îşi frigea câte un pui în cenuşa

fierbinte, cum a văzut că făcea’ buna ei măicuţă, cocea cartofi, pe care îi mânca cu unt şi cir" smântână, şi ouă de găină şi alte bunătăţi.

La fereastra ei veşnic veneau păsărelele să le dea mâncare. Dimineaţa, înainte de răsăritul soa-

1 Pogace – Jturtă de mălai coaptă în cuptor.

relui, veneau şi-i cântau"privighetorile, piţigoii, pitpalacii, pupăza, cucul şi toate cântătoarele. În cântecul lor dulce, fata îşi deschidea ochii, şf, des- chizându-le fereastra, ’ îi intrau în odăiţa ei, şi-i adunau toate fărâmiturile, • altele se scăldau în cenuşa rece cu aripioarele lor, şi ea le privea cu nespus drag.

împărăteasa cu fetele ei au plecat la petrecere: Cenuşotca s-a apucat să aleagă macul din mei, aşa cum i-a. Poruncit măştihoaie-sa. A întins pe masă o faţă albă şi "a luat un pumn de mac şi l-a întins pe faţa albă, şi a început să aleagă macul. Câteva păsărele mici, văzând meiul întins pe masă, veniră şi se aşezară pe faţa mesei, şi cât timp ai bate-n palme, mâncară tot meiul. Fata, bucuroasă de ajutor, vărsă câţiva pumni de mac.pe faţa mesei, şi deodată, la chemarea* surioarelor lor, se adunară atâtea păsărele, că nu mai. Aveau loc pe masa destul de, lată, şi, ’ân câteva minute, pe masă rămase o bună, grămadă de mac.

Fata se gândi atuncea să aşeze’câteva cearşafuri mari în faţa ferestrei ei şi să verse tot sacul cu mac pe ele. Venind fratele la ea s-o’ vadă. Ce face. La rugămintea ei, fratele a luat sacul întreg şi T-a vărsat pe cearşafuri. Într-o clipeală Au se mai vedeau cearşafurile de mulţimea – păsărelelor, care grăbeau să-i ajute prietenei lor. N-au

trecut două-trei ore, şi pe cearşafuri era numai mac curat. Fetiţa, bucuroasă peste măsură de isprava făcută, adună macul şi-l vărsă pe rând în • sac (căci dusese sacul gol în odăiţa ei). Se duse la culcare. Pe la miezul nopţii, s-a sculată din somn, a luat nuca de argint şi i-a zis:

f- „Dă-mi haina, nucuţă dragă /”

Fetiţa a luat ’haina de argint şi a îmbrăcat-o, şi-a pus coroniţa pe cap şi pantofii în picioare, şi a ieşit prin fundul grădinii şi s-a dus şi ea la petrecere. Când a intraţi în sala mare, toţi împă raţii, craii’ cu împărătesele şi crăiesele lor, o în conjurară şi se minunară de frumuseţea. Ei şi de haina, coroniţa şi pantofii ei de argint, ca şi care nu s-a mai pomenit. ’,

. Prinţii se întreceau între ei, care^de-care să se prindă în horă cu ea. Mamele prinţilor întrebau şi pe, unii şi pe alţii, a cărui, împărat ar putea fr făta, căci ea era singură, şi n-avea pe’ nimeni cu ea.. —,

Nu după mult, timp, fata ieşi din sală şi îşi şterse urma, nevăzută de nimeni. Intră în odăiţa ei, luă nuca şi zise:

„Pastrează-mi haina, nucuţă!”

w

v; Nuca îi luă haina, coroniţa şi pantofii, le închise bine.

Fetiţa, fericită, a luat nuca şi a pus-o la loc bun, şi se culcă mai departe.

Dimineaţa s-a sculat „. Şi-a primit păsărelele, le-a îmbiat cu mâncare, dar ele erau sătule.

Când stătea la sfat cu ele, „iacă şi otrava «de măştihoaie veni să vadă, ce a făcut Cenuşotca şi îi zise:” • .

— Ce-ai făcut, Cenuşotcă-Potcă? N-ai. Putut’ face nimic?!:. ’

— Ba am făcut! Iacă aici în sac e macul, poţi face plăcintă când vrei. ’

— L-ai ales tot? o întrebă măştihoaia.

— Cum mi-ai spus, aşa am făcut!

Bătrânei era să-i crape inima de necaz, că nu i-a ieşit bine planul, şi plecă ca opărită. WJu mult după ce_plecă aceasta, veniră şi feţele ei, voioase, şi-ncepură să-i povestească ca să o necăjească, fiindcă ea n-a fost la petrecere. I-au spus de atâţia prinţi şi de prinţese frumoase şi de uniâ cu o haină toată-toată de argint, cu o coroniţă, şi cu pantofi de argint. Şi se lăudau cum şi- au petrecut de bine, şi că deseară iară merg la petrecere.

.

— Mergeţi, că. E foarte frumos, că "am văzut şi eu tot, şi a fost ceya ca-n poveşti, dar mai ales fata aceea cu haina ei de

argint, cu coroniţa şi ’ ’pantofiorii tot de argint, a fost o minune!

51

Wr’
’_ De unde ai văzut tu toate aşa de bine? o

Cen**â**u**t**ş**f**a ™Foia a**^**văz*****ut■^ toa**r**tă**s**p**e**etr**r**ec**ă**ere**a**a **c**di**d**n **ă**

să tete acuma îndată mărul din gradina. " în zadar a încercat împăratul **«ibla^Ji** cu frumosul, ca doară va scapă mărul de secure^ dar’n-a izbutit, şi, ca să a*a Pace-n **«*££P°** runcit să fie tăiat mărul numaidecât.

Şi mărul f° Fesfe măştiboaiei se făceau că» sunt voioase, dafele eratfoarte triste în inima lor căci prinţii **ăsfhu** se îmbulzeau la ele. Le luau *la*^liniai din datorinţă, ştiind că sunt fetele, impa* *Zei* dar nu şi a împăratului. Fericită. Cu adeva-rat era Cenuşotca noastră.

Măâtihoaia a venit din nou cu un alt sac de mac cu mei, dându-i aceeaşi porunca ca şi ieiL Cenuşotca, – într-adevăr, s-a bucurat, căci. Avea cu ce să-şi hrănească prietenele ei dragi*, Ş}* ^. A plecat aceasta de la ea, a luat cearşafurile şi le-a • întins tot în acelaşi loc A cărat încet macu amestecat cu mei şi l-a vărsat pe cearşafuri, pana, când, l-a terminat tot. După o oră-doua, macul era ales.

52 A, •

Fata l-a dus şi l-a vărsat tot în sac.. ’Seara, măştihoaia cu fetele au plecat iarăşi la petrecere. Cenuşotca s-a culcat. Pe la miezul nopţii s-a sculat, a luat nuca de aur de la locul ei. Şi i-a zis:

„Dă-vii haina, nucuţă dragă \”

Şi-ndată-i căzu în braţe haină frumoasă de aur.

Se îmbrăcă, îşi puse-n cap coroniţa şi în picioare pantofii. Ieşi încet pe portiţa din dos, pe care nu umblă nimerii, şi merse spre sala. Unde eră petrecerea. Toţi cei care erau în sală statură ca

înlemniţi., Nu ştiau ce să creadă. Împărătesele şi crăiesele, care aveau feciori de-nsurat, ar fi vrut să ştie cine-i fata asta „frumoasă ca ruptă din soare, căci – ziceau ele – asta nu e făptură pământească, oi curat cerească.

Veniră-ndată toţi prinţii, după rang şi după vârstă, şi o luară în" horă, uriul după altul „pa să se poată mândri că au jucat cu cea mai frumoasă fată de p'e pământ. Toată sala numai despre ea vorbea, şi numai la ea se uita.

După câteva ore, într-o pauză 'potrivită, fata dispăru ca o nălucă, se îndreptă neurmărită de nimeni şi, ajungând la portiţă, int. Ră în grădină.

şi de aci în palat, – în odăiţa ei dragă. Luă nuca de aur şi-i zise:

„Păstrează-mi haina, micuţă l"

Dimineaţa (Cenuşotea se sculase de dimineaţă, căipi păsărelele, făcând gălăgie "mare, ca să le dea iarăşi mei, e-au venit alte, flămânde) n-a mai pu tut dorini. Gureşele acestea n-aveaii astâmpăr, nici răbdare, zadarnic buna lor ocrotitoare le. În demna SĂ mai aştepte puţin. Iacă aduce bată-l crucea pe măştihoaie, care intră în odăiţă, iar cârdul gureşelor, dispăru de spaima acestei în drăcite. \~

— Cenuşotco-Potco! Ce ai făcut astă-noapte?

— Iacă!

— Tot l-ai ales? zise măş'tihoaia.

— Tot, după cum vezi, răspunse voioasă fata.

— Mă duc să-ţi mai aduc un sac!

— Âdu-Î, că-l fac bucuros, răspunsemarăşi fata.

Măştihoaia plecă repede şi se-ntoarse cu un sac mai mare decât ceilalţi. Fata nu zise nimic. Răsărind soarele, luă cearşafurile şi le întinse afară, luă câteva oale de mac cu mei şi-l vărsă pe ele şi lăsă să-şi umple bine guşile pasarelele flămânde. Apoi, din când în când, le mai ducea alte oale.

Pe-la amiaz tot macul era ales, îl cară încet şi-î-vărsă în sac. Când fu gata/scutură cearşafurile • şi le aşeză la locul lor, iar fata ieşi. În grădină.

Umblând printre flori, văzu lângă gard doi arbori nalţi." Erau acolo doi arbori puturoşi, înalţi, şi şi-a pus în gând să spună fetelor, dacă o vor întreba, că din cel mai nalt a văzut petrecerea, că-i păru rău după mărul tăiat, căci făcea mere foarte bune.

Se întoarse în odăiţa ei, să-şi gătească ceva- de- mâncare, căci de câteva zile a rămas singură, căci tatăl şi cu fratele ei erau duşi prin ţară cu treburi.

Când aduna cenuşa de^ pe vatră, iacă şi fetele măştihoaei veneau să se laude cu ce.au văzut la petrecere şi s-o necăjească.

— Ce faci, Cenuşoteă-Pqtcă? Tot cu cenuşă umbli?. ■ ’ -

— Da! Pentru că am auzit odată o poveste foarte frumoasă, că din cenuşă a ieşit odată o pasere minunată.

■ — Vai, să vezi cât de frumos a fost astă-noapte la petrecere! Cu mult mâi frumos— ca în prima noapte., 1 – Ştiu foarte bine şi eu. Am văzut şi pe fata aceea frumoasă cu haina de aur, cu coroniţa şi pantofii de aur, răspunse fata.

— De unde ai văzut aşa de bine? o întrebă una din. Ele. ■-

— Este acolo lângă gard un lemn înalt cu. Frunzele puturoase, m-am suit în el şi de acolo am văzut foarte bine, răspunse iar

Nu"ştiau cum s-o necăjească, căci nicicum. Nu izbuteau cu planul lor. Ea era tot veselă şi voioasă, iar ele ca vai de ele.

Merseră repede la mama lor şi-i spuseră iar că Cenuşotca şi astă-noapte a văzut tot, dintr-un lemn ’nalt, de lângă gard, care are frunze puturoase.

Când veni tatăl ei acasă, măştihoaia s-a dus la el şi’i-a spus să taie numaidecât lemnul acela pu-• turos de lângă gard.

împăratul îndată dădu poruncă să fie tăiat lem nul acela. Şi după un ceas lemnul fu culcat la pă mint., *-t ’*

în seara a treia, fetele iarăşi plecară cu mama v lor la petrecere. Pe la miezul nopţii Cenuşotca noastră se sculă din pat odihnită bine, luă nuca de diamant şi îi zise:

„Dă-mi haina, ■micuţă dragă \”

Haina îi căzu în bra^ţe. Se îmbrăcă, îşi potrivi ţ bine coroniţa în păr, îşi încălţă pantofiorii şi ieşi din odăiţă, trecu în grădină şi ieşi pe portiţa din grădină, ca şi până aci. Pe aici nu umbla nimeni.

Merse încet spre sala unde era veselia.

S-a nimerit să intre chiar când hora era mai în toi. Cum a intrat câţiva paşi, * toată lumea s-a oprit din joc, muzicanţii au: înlemnit, iar fetele şi prinţii împăraţilor şi crailor s-au adunat

în jurul ei şi-ii priveau cu drag toate podoabele» ei de mare preţ. Împăraţii şi craii cu femeile lor se întrebau mereu: Cine şi a cui ar putea să fie? Şi nimeni nu ştia această mare taină. Împărăte-sele şi crăiesele începură să zică în şoaptă că fata asta e căzută din cer.

Muzicanţii începură să cânte şi prinţii se călcau-

, pe picioare şi se înghesuiau, ca să poată ajunge j să joace cu. Fata aceea în horă. Toţi prinţii au avut norocul să joace cu ea, ba unii mai îndrăzneţi au

— Jucat-o şi de două ori.

Obosindu-se muzicanţii, s-a oprit hora, pentru ca să se’ mai odihnească, să-şi şteargă sudorile şi să-^i mai stâmpere setea. În acest timp, fata s-a strecurat prin umbra nopţii, cunoscând bine locul,

*. Şi se îndreptă spre grădina lor. Sprer necazul ei, călcând într-o crăpătură sau într-o urmă, i-a ră-jnas pantoful acolo. L-a căutat ea, dar fiind întu- jj neric beznă, nu l-a putut afla. N-a-spus nimănui nimic, s-a culcat cu gândul la pantof.

Dimineaţa s-a sculat mai târziu. Şi-a văzut liniştită de trebuşoarele ei, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Venind tatăl său mai devreme’ acasă cu fratele ei, acesta i-a cerut voie tatăl «i

, ■ său să meargă lă~ Sfânta Vineri, că i-a făgăduit că-i va da b zână, câftd va vrea să se însoare. ’ – Mergi, dragul meu, că ţi-a sosit vremea să

ţe însori, îi răspunse împăratul..

Feciorul de împărat şi-a pregătit merindeâ de drum, a scos, căluţul său din grajd, şi-a aşezat în spatele lui lucrurile trebuincioase, precum şi: *jirul de pâr de iepure, cornul, cureaua şipungu-liţa cu floarea de busuioc. ’*

Şi-a luat rămas bun de la toţij? i zicând:, Doam-, ne- ajută", -a plecat la, drum.

Cunoscând bine acum drumul, a ajuns la casa Sfintei Vineri rriai repede ca întâia dată. Văzân*-dur- 1, Sfânta Vineri îl întrebă:

— Ai venit să te însori?

— Da, maică Sfântă! răspunse voinicul.

— Bine, dragul meu, iacă mă duc- să-ţi aduc pe aceea care ţi-e ursită să-ţi fie soţie. ’

Sfânta Vineri ieşi şi nu peste mult se întoarse ţinând de mână o zână frumoasă ca sfântul soare.

— Iacă, dragul meu, aceasta e mireasa ta. Îa-o şi’ să vă duceţi sănătoşi la casa tatălui tău şi vă faceţi nuntă „zise Sfânta Vineri şi-i- binecuvânta.

Feciorul împăratului îşi scoase oglinda şi uitân-du- se în ea gândi că ar’ fi bine, să aibă o.. Trăsură domnească trasă de şase cai. Îrî clipeala aceea se pomeni cu o trăsură de toată frumuseţea. ’Sfânta Vineri veni cu două. Zâne tinerele, ţi-nându-le de mână, şi

— Zise zânei-mirese;

— Iacă, îţi, dau aceste două zânişoare, ca săvte ajute în treburile casei, iar când le va veni rândul să se mărite, să vă îngrijiţi de ele ca şi de nişte surori bune, şi să le măritaţi.

— Bine, maică Sfântă! Aşa vom face!

Acum feciorul de împărat şi-a luat mireasa de mână’ şi amândoi luară câte o zânişoară de mână, se duseră în faţa Sfintei Vineri şi i se închinară, apoi îi- sărutară pe rând mâinile şi poala hainei. Sfânta Vineri i-a sărutat pe frunte- şi i-a binecuvântat.

După aceasta s-au urcat în trăsură şi ati plecat.

Ajungând la palatul împăratului, aici se făceau pregătiri mari de nuntă. Feciorul de împărat credea că aceste toate se fac pentru, el şi pentru mi- ’ reaşa lui. Bucuria împăratului şi

acenuşotcii era foarte mare, şi împăratul spuse feciorului său, "după ce se îmbrăţişară’cu toţii:, – Tocmai bine îţi venit, dragii mei copii, ca să fac amândouă nunţile deodată’! şi a ta-şi a surorii tale dragi.

— Vai, la aşa bucurie mare nici- c-am visat!

Şi, merse şi-şi îmbrăţişa sorioaf a, iar aceasta -se înitetăţişă cu cele trei zâne. *

. Ce se întâmplase? După plecarea feciorului de iâmpărat, a venit la palat un prinţ frumos „fe-, ciorurimui mare împărat, îmbrăcat numai în haine scumpe, cusute numai cu fir-de-aur, şi cu cai arăpeşti, toţi în şei şi frâne bătute în diamante, -briliante. Şi smaralde, de-ţi luau vederile când te uitai ia ei. Prinţul era ca soarele căzut din cer; pe pământ. Acesta, luând parte la petrecerile împărăteşti, a” văzut fata a’ceea îmbrăcată în diamant

din tălpi până în creştet, a întrebat în toate părţile cine e şi unde e, acea fată minunată, căci el i-a aflat pantoful, care l-a pierdut, dar nime-n-lume nu i-a putut da niciun răspunfe, căci el voia’ s-o ia de soţie.

Văzând că nu poate da de urma fetei, amărât şi necăjit, a plecat cu toţi însoţitorii în ţara lui, departe spre răsărit.

Aici l-a primit cu bucurie tatăl său, împăratul, dar văzându-l foarte trist şi îngândurat, îl întrebă:

— Ce-ţi lipseşte, fiul meu drag? Poate ai văzut vreun prinţ străin îmbrăcat în haine mai frumoase şi mai scumpe decât ale tale, ori căi mai frumoşi şi mai împodobiţi decât ai tăi?!

— Nu, înălţate împărate, şi tatăl meu drag. Niciun împărat din câţi au fesj; acolo – şi-au fost mulţi de tot

— Nu s-au putut asemăna cu mine,

— Nici cu hainele, dar nici cu caii. De prinţi nici nu-ţi mai pomenesc! îi răspunse feciorul.

— Atunci care ar putea fi durerea ta mare? îl întrebă din nou tatăl’său.

— Iată care-mi este durerea: şi scoate îlin sân un pantofior de diamant. În ultima noapte de petrecere, pe la miezul nopţii, a venit la petrecere o fată frumoasă cum riu cred să se mai găsească una, şi era îmbrăcată din tălpi până-n creştet numai în

diamante. Cum am dat cu ochii de ea, am luat-o şi am intrat cu ea în horă. Dar, aşa, ca la

60

petrecere, au venit unul după altul şi au jucat-o toţi prinţii, şi numai eu singur am fost care am» jucat cu ea de două ori. Muzicanţii, fiind obosiţi, ’s-au oprit din cântat. Şi în acest timp minunea aceea de fată a dispărut ca o nălucă. A doua zi, neputând dormi toată noaptea, fiind cu gândul la fată, m-am sculat şi am plecat să-mi mai treacă de necaz. Mergând aşa fără niciun rost, cu capul în pământ, mă pomenii cu un pantof de. Diamant, în faţa mea. Era pantoful pe care îl purtase a-ceastă fată picată din cer. > Am ridicat de jos pantoful şi m-am uitat să văd nu cumva o fi şi fata prin apropiere, dar n- am văzut ni€iun suflet de om. M-am întors voios la gazda mea, am intrat în odaia mea şi m-am culcat şi am dormit ca mort.’ După ce m-am sculat „am început să întreb şi pe unul şi pe altul, în toate părţile, cine cu- noaşte acea fată. Toată osteneala şi alergătura a

’ fost în zădar.» îmi vine să cred, ceea ce spuneau

, unele împărătesc* că aceea a fost numai o nălucă!

— Nu te necăji, dragul meu, dă-mi pantoful

, mie şi eu îţi voi aduce dezlegarea acestei taine; Anu eu în împărăţia mea un mare cetitor de stele şi mare vrăjitor, care dezleagă orice taină, fără niciun greş, îi spuse tatăl său, şi plecă.

Peste puţin timp, veni împăratul plin de voie bună şi- i spuse fiului său:

..

— Fata Teste a împăratului care a făcut petrecere, şi pe fată o găseşti în palatul împăratului,

61

şezând pe vatra focului, plină de. Cenuşe, făcân-du-şi singură mâncarea, căci mama ei este de mult moartă, şi are o măştihoaie, care ar vrea s-o vadă moartă, ca să^şi poată mărita cele două fete ale ei, urâte ca mama- păduriî.

Cum auzi feciorul împăratului dezlegarea dată de acel cetitor de stele, se pregăti de drum, îşi luă cei mai buni ostăşi din toată oastea împără-■ tească şi cei mai aprigi cai, şi pomi la drum.

Duppi câteva zile grele de drum obositor „ajunseră în ţara

împăratului cu petrecerea, şi se îndreptară spre palatul împărătesc. Cum ajunseră în faţa poftii, prinţul dete cu iataganul în poartă • , şi-ndată veni împăratul.»

— Mulţi ani să trăieşti şi să stăpâneşti, înălţate’ împărate! Iacă, ’ eu, feciorul împăratului împăra-:

ţi lor de la Soare-răsare, ara venit să te’ântreb: ai înălţimea ta aici în palat o fată frumoasă^ care are haină, "coroniţă şi pantofi- de diamant?

, r- Am, dragul meu prinţ’!’ Este fata mea!’ râs punse împăratul, dar de unde ai aflat taina astă? Căci nime-n lume nu ştie, numai eu, fata me. A şi fiul meu. Y ’

— Înălţate împărate, răspunse prinţul, eu am fost la petrecerea pe care înălţatul a dat-o, şi în noaptea. A treia a venit d fată frumoasă «ca soarele şi am văzut-d şi am jucat cu ea în hora, dar după câteva hore, ea a dispărut ca un vis fi n-am mai văzut-o. A doua zi am aflat pantoful acesta de

62

diamant, şi am început să întreb şi de frunză, şi de iarbă, unde-i fata şi care-i fata, dar n-am putut afla nimic. Necăjit din cale-afară, ’ am plecat spre^ casă, crezând că a fost numai o vedenie. Ajuns acasă, mi-am plâns durerea tatălui meu. Tatăl meu, care numai pe mine mă. Are pe lume, mi-a cerut pantoful şi a plecat cu el la un mare cetitor de stele şi vrăjitor mare. Şi acesta \-a spus că aici se află acea minunată fată, şi dacă-e fata – înălţatului împărat, eu îl rog pe înălţatul. Împărat să mi-o da^ie de soţie.

— Bine „dragul’rneu,. Dacă tu ai aflat pantoful ei, înseamnă că ea e sorocită să fie mireasa, ta.

— Vino s-o vezi, îi zise împăratul.

Feciorul de împărat descăleca şr plecă cu împăratul, iar însoţitorii lui fură duşi să aşeze căii

— II £>i LXJ LX.. *

Când ajunseră la odăiţa fetei, tatăl ei îţ deschise uşa. Şi feciorul de împărat îi arătă pantoful şW" zise:

— Preafrumoasă fată! Cunoşti pantoful ăsta?

— Da’, îl cunosc! răspunse fata, gata-gata să plângă de^. Ruşinea tatălui ei, căci greşise că s-a dus la petrecere fără ştirea lui.

— Am venit să te cer de la tatăl tău. Vrei să’-mi

— Fii mireasă, să fii împărăteasa-împărăteselor?.

Fata se uita în ochii tatălui ei şi aducă. Ndu-şi aminte de dulcea ei maică,. Moartă de mult, începu să plângă în hohote. După ce se linişti, tatăl

63

ei, mângâind-o ca un, părinte bun, care o iubea foarte mult, îi zise:

— Buna mea. Fiică, te-ai făcut fată mare şi ţi-a venit şi ţie timpul să te măriţi. Ce zici? Place-ţi de prinţul acesta bogat, care a venit să te pe-ţească, să te facă împărăteasa-împărăteselor?

— Îmi place foarte mult de el, şi numai cu el vreau să mă mărit, tată drag, răspunse fata, căci şi buna mea măicuţă mi-a spus în vis să mă mărit cu el, şi eu de aceea am plâns, căci mă gândeam şi îmi ziceam: Oare de ce nu i-a dat Dumnezeu zile, ca să fi trăit să ne vadă pe amândoi fericiţi?

împăratul a dat poruncă să se pregătească toate cele de lipsă la o nuntă mare împărătească. Când erau pregătirile mai mari, atunci ajunsese şi feciorul împăratului cu mireasa lui. Acum bucuria era îndoit mai mare. Nunta celor doi fraţi s-a făcut deodată.

S-au trimis crainici-*chemători pe la toţi împăraţii şi pe la toţi craii, mici şi mari, -din toate colţurile lumii; au fost chemaţi toţi Feţi-f rumoşii şi toate zânele. Venit-au şi oaspeţi nechemaţi: toate prietenole Cenuşotcii, mii şi mii de păsărele, toate cântăreţele pădurii, au venit să ţină loc de muzicanţi, ca să-nveselească. Nunta. Veniţ-au iepuraşii şi la invitarea lor toţi fraţii lor din împărăţia pădurilor: vulpile, lupii, urşii, căprioarele, veveriţele, încât era greu pământul de atâta lume.

64

Când au placat tinerii, la cununie, paserile mergeau în frunte, cântând pe întrecute şi umplând văzduhul cu glasurile lor. Zânele şi Feţi-frumoşii, cu braţele încărcate de flori, le presărau înaintea mireselor şi a mirilor, iepuraşii cu vulpile se ţineau pe după cap, la fel lupii şi cu căprioarele şi chiuiau cât îi ţinea gura. Urşii* şi codaşii ceilalţi veneau în urma nuntaşilor, prinşi cu toţi în horă aprinsă de mai mare dragul.

De la cununie, nuntaşii s-au întors la palat. Aici i-au aşteptat

mese-ntinşeşi-ncărcate cu toate bunătăţile lumii-, fel de fel de mâncări alese, ca la nunţile împărăteşti.

în fruntea mesei s-au aşezat mirii şi miresele, apoi împăraţii şi craii cu soţiile lor, * prinţi şi prinţese, şi la urmă preafrumoasele zâne, toţi după vârstă şi după rang.

La mese serveau iepuraşii şi veveriţele toate mâncărurile. Ursuleţii serveau beuturile cu ve- **s «l**

drele şi cu ploştile. Căprioarele aduceau plăcintele, iar lupii, fripturile.

Muzicanţi au fost păsărelele. Capelmaistru1 era cocostârcul; care bătea tactul. Privighetorile cu întreaga lor oaste de cântăreţi neîntrecuţi în toată lumea au desfătat nuntaşii trei zile şi trei nopţi fără-ncetare. S-a- ntins hora cât vedeai cu ochii.

1 Capelmaistru – dirijor al unei orchestre mici.

A fost o nuntă cum nu s-a mai pomenit de când. Se fac nunţi pe lume.

Am fost şi eu ia nunta celor doi fraţi, dar n-am fost chemat, ci aşa, din întâmplare. Fiind vânător, într-o zi când stăteam la pândă să prind un cerb, ’ m-am luat după el, şi-am tot alergat peste’ dea-• luri, peste văi, ca doară l- oi ajunge.. Undeva la loc potrivit, ca să-l iau la ţintă, şi m-am pomenit că cerbul intrase în mijlocul horii, ca să scape de mine. Eu îndată m-am întors în altă parte, ca să poată nuntaşii să se învârtească în horă, şi un iepuraş bătrân, dând ochii cu mine, m-a luat de mână bucuros de întâlnire, „că, mă rog Dumneavoastră, era chiar dintr-un s$t cu mine, m-a dus la bucătăria împăratului „unde el cu fraţii lui, tot de pe la noi, m-au omenit şi m-au goştit, aşa- ca la o nuntă mare împărătească. Să fiu împărat, dacă voi minţi!

POVESTE ENGLEZĂ

Dick Whittington şi pisica lui
%

N * i

A FOST ODATĂ ca niciodiată „cu mai mult de cinici smte de ani în uânmă, un” bieit orfan pe nume Dick Whifttihgton, care trlăfe într-un salt. Văzând, că amibii pădirtţi i-âu murit şi că rămăsese atât de sărac, oamenii „din parohie îl hrăneau şi îl îmbrăjcaţu şi îi arătau multă dragoste. Dar nici ei nu erau bogaţi,. Aşa că Dick nu mânca prea grozav, Mici mu se îmbrăca cine ştie ce. Când affilă de marele oraiş al Londrei, cu tuirniu-rle; şi bisericiue şi străzile pavate cu aur, căci alşa I povesteaţi” sătenii că ar î% *do*irtî tare mult să.1 meargă şi el să1-! vadă. Nu ştia însă, cetea ce nu. E ’de mirare, cum ar putea fun băieiţaiş sărac de la ţară^să bată atâta; amiair de drum, cât era din satiul luii şi până la Londra.

Ei, ’ şi îhtr-o bună zi „se aiuzi un ’clinchet de clopoţei pe uliţa mare şi un car cât toate zilele, încărcat cu fân şi tras de doi cai, poposi ia han.-

Căniţaşuil coborî să se răcorească atât el cât şi caii lui, iar Dick văzând că e prietenos intră în vorbă ou e; L

— Încotro mergi, bădie? îl întrebă Dick.

— La Londra, dacă n-ai nimic împotrivă, răs-pulnse căruţaşul.

— Trebuie să fie un loc minunat, spuse băiatul. Cât mi-a>r place să ’merg acolo!

Căruţaşul văzu cât tânjea Dick să plece, şi după ce vorbi cu oamenii la care locuia flăcăul* * se arătă gata săhl duică la Londra cu carul, să aibă grijă de el, cât urma să stea acolo, şi să-l aducă iar când avea să treacă la înapoierea prin-sat Aşa că Dick adună într-b legătură puţinele lucruri pe care le aivea şi urcă alături de căruţaş pe scaunul! din spatele celor doi cai. Apoi căru-, tasul plesni din bilei, clopoţeii tresăriră şi... pe-aci ţije drumul spre Londra!

Când ajunseră în oraş, Dick privi în jur şi văzu casele mari şi bisericile înalte, dar, îndeosebi, se uita să descopere stirăzile pavate eu aur. Căci văzuse două sau

— Tocii coroaine de aur în satul său şi ştia că preţuiau tare mult; aşa că socotea că n-ar avea decât să se aplece, să răzure’puţin şi să desprindă câteva monezi de aur din pavaj, casă se îmbogăţească destul pentru a putea trăi omeneşte şi pentru a avea haine cum- se cuvine, mâncare bună şi poate şi o căsuţă. Mai ca lumea.

Pe deasupra gândea că ar pptea răsplăti pe toţi cei din parohie, care se arătaseră atât de buni cu el.

Carul trase la, un han din oraş şi pe când căiru-ţaişul intră, Diick sări de pe locul lui şi porni să cerceteze cu- privirea primprejur. Era sigur că străzile acelea de aur trebuie să fde chiar după colţ. Dar nu erau chiar acolo, aşa că iscodi puţin mai departe, şi încă puţitn mai departe şi, ca să nu lungimi vorba, se pierdu şi nu se mai putu înapoia la car. Se lăsă seara şi bietul Dick. Era atât de obosit, că se târî într-un colţ, se încovrigă pe un prag şi adormi.

În dimineaţa'următoare bătu străzile în căutarea lucrurilor miniiinaite despre care auzise. Dar

; • ' nu prea văzu alţpeva decât străzi cu case de călrăimmă şi 'oameni străini mergând la lucru. Îndată i'se făcu şi foame şi n-avu altceva de făcut decât să ceară trecătorilor bani. Cei mai mulţi îl ocărau, Mulţi îl întrebară de ce nu-şi caută de lucru. Aşa că după'ce-şi cheltui cei câţiva bănuţi *m* primiţi pe pâine şi lapte începu să întrebe unde

ar putea găsi o slujbă ca să-şi câştige hrana.

Umblă obosit până ce ajunse pe câmp, la. Marginea oraşului şi acolo află un ţăran care voia să-i dea de băut şi de mâncat şi un mănunchi de

. Paie înttr-nun şopron • unde să-şi poată petrece noaptea, cerându-i în schimb să cosească. Munca

'. Era grea, dar era. Hrănit' din belşug şi se simţea

69

bine. În cele din unmă,.to) tiuşi,. Colsi|tul se isprăvi şi ţăranul mu mai avu de lucru pentru el Aşa că • iiar lusmiblă de^a lungul oraşului în căiutaire de lucru. Lirei zile de-a rândul merse şi to't merse, dar n-avu noroc. Nitmemi mu voia să-i dea de muncit sau să» i dăruie o coajă de pâiirile, ca să nu moară de foaimle. În cele diln urmă, frânt, eăkzu pe un prag şi adormi,

Era uişa. Casei unui neguţător bogat, domnul Fitzwarren, caire se îmbogăţise făcând negoţ cu ţări îndepărtate. Când bucătăreasa domnului Fitizwarren deschise uşa, 1 văzu pe Dick ghemuit şi zdrenţăros; îl trezi cu coada mărturii; asta perttiru că

era o femeie

: rea şi acră, ce nu putea suferi să vadă-n och’i hoinari şi miuridari.

— Cară-te, leneşiule, coate-goale 1 s’trigă ea.. Ce căluţi în pragul unui domn de seamă, poţi să-mi spui? Poate vrei să şterpeleşti ceva, nu-i a"şa?

Biletul Dick m-Ţavea putere să răspundă, dar sa opinti să se ridice şi căzu din nou pe pavaj, că era lihniilti de foame. Tocmai în alclea cliiţpă neguţătorul însuşi, dolmniul Eiltzwairren, apăru.: îl fnitreâbă de. Ce mu merge acasă slau de Ce mu se întoarce: ila stăpânul lui şi, când âtflă din cuvintele încâlcite ce se Strecurau printre buzele băiatului că mu avea mici’ caisă, – nici stăpân, îl luă el în slujbă.

Când Dick mânca şi se odihni, domnul Fitzwarren băgă de, seamă că era un flăcău res-

.

pectiuos, deşi caim slăbit şi ifăiră vlagă, din pri cina lipsei de hrană, şi hotărî să-i dea de lucru la spălatul vaselor ’de bucătărie. Şucăfcăresei niu-i prea venea la socoteală asta, pentru’ că nu. Îi plă- ceja de Dick, dar-mu puitea face1 altceva decât să a’sculte; de stăpânul1 său. ’ -.

Lui Dick îi merse bine, în ciuda bucătăresei celei

— A1esle, care nju pierdea miei un prilej de a-l chinui. Îin’fel şi chip, cuan ar fi văirsându-i. Zoi fierbinte peste piicioare saiu dându-i tot felul;; de munci neplăcute. Nu ştim cuan s-a’ făcut că lui Dick i s-a *i* dat penitau dcirimiit o catriieră goală şi friguroasă în: pod, cu gasuri în pereţi, prasrt care noaptea mă-văâeaiu şobolani şi şoarecii, de-l trezeau din somn. Tropăliaiu prim pat şi4 ciupeau, de degete, dacă se întâmpla să ie ţină pe afară. Dim când în când, Alice, fiica stăpânufliui, îi făcea câte. Uavimic dar, iar într-o zi, îi dădiu uin ban. Ieşind el. Pe stradă văzu o fată ce diudea ta mâini o pisică neagră>

— ’ Cât vrei pe piis’iicia asta? o întrebă! el.

— Nu mi-a; trecut niciodată pritn minte să o vând, răspunse fata. E tare pricepută la prins şoărebiu 1

" ■;

— Te rog, dăhmii-o mie, spuse Dick. Am toc- . • mai nevoie

de o pisică pricepută, Ha pririS’şoareci.

— Păi, şi cât mi-ai tia p (e, ea? întrebă" fata.

— Nu am diecât un băbuţ, spuse Dick, dar ţi ljaş ’da au butounie dacă mi^ai vinde pisiica.

71

Vedeţi că fetei S sja făcut milă de Dick chiar dacă, de fapt, nu viaia Iso vândă pe Buss; aşa că luă banul lui Dick şi îi dădu pisica. Dick o ţinu’ în pod şi o hrăni cu firimituri" şi cu laptele pe care îll oprea din proprfiia lui porţie şi pe oare îl scotea în taină din bucătărie. Şi, foarte curând după’aceea, Puss izgonii toţi şabodahii şi şoarecii şi Dick putu dormi în tihnă. Dick şi pisliica lui începură să ţină mult unul la celălalt şi, când nu veghea găurile din podea, Buss se încovriga la capătul patului lui Dick şi se încălzea acolo.

într-o bună zi, domnul Fitzwârren îşi chemă toate slugile şi le spuse că uânmia să- pornească o nouă corabie pe mari şi- că toţi air fi putut să aibă un câştig de pe urma ei. Corabia se în drepta Spre ţărmuri îndepărtate; era încărcaită cu tot felul de lucruri ce aveau să fie schimibatte pe mărfuri de preţ. Toatie slugile puteau trimite iun lucru de-al lor pe corabie şi să dobândească apoi partea din câştig. ’Unii au ^dait giuvaeruiri şi brelocuri, alţii, vestminte şi alţii, bani puşi- de-o

parte din simbriile lor. Numai Dick nu se înfăţişă cu nimic, deoanece’ nu aveia niimlic ce să fie numai al lui. Dar Alice băgă de seamă că el nu era printre ceilalţi, aşa că trimiâse să-l aducă şi îl în trebă de n-ar vrea şi el să-şi încerce norocul. Dick îi spuse că n-^avea nimic de -trimis. Atunci Alice îşi. Aiminti de pisica (lui Dick şi îl îndemnă x, s-o

— Trimită, ■

72

— Fie, spuise Diick, deşi gândul de a se despărţi de Puss îi îndurera. O voii trimite pe Puss, dacă credeţi că ar putea fi de folos.

— Bineînţeles că ar putea fi de folos, strigă Alice însufleţită. Va. Goni: şobolanii şi şoarecii de pe corabie..

Aşa că Dick îşi luă rămas bun de la pisică şi, în ziua următoare, aceasta fu diusă pe puntea -corăbiei, care curând

ridică pânzele spre coastele îndepărtate.

Pierderea pisicii îl făcu pe Dick să fie tare nefericit; şobolanii şi şoarecii începură să-l tre zească noaptea, aşa că se întâmpla să întârzie dimineaţa la lucru. Priieten&i lui,. Alice, pleca la ţară pentru eâtăva. Vreme şi bucătăreasa începu’

; să se poarte tot mai urât ou el. Nu numai că îi făcea tot felul de rele, ori de câte ori putea, dar începea chiar să-1’. Batjocorească din pricina pisicM: – Auzi, să, trimiţi un animal ca ăla într-o; ’ astfel de călătorie 1 spuneai ea. Şi, cam cât crezi, mă rog, că vei lua pe ea, vânzând-o? x<\poi, după câte^zic eu, tocmai bine cât să poţi cumpăra un ^ băţ bun să baţi pe cineva cu el.

în cele din urmă, Dick’ nu mai putu răbda. Îşi. Pierduse pisica, îşi pierduse. Prietena, pe Alice, cât despre bucătăreasă, ea devenise- din ce în ce mai rea. Aşa că îşi împacheta într-o batistă puţinele lucruri pe care le «vea şi plecă într-o diimi-

73

neaţă. De îndalfcă ce se kumiină. Se aşeză pe marginea druiitmuli’ui şi chibzui înicofertr să o apuce. Îi era tot una pe ce duiuţm s-o ia Şi TIU se putea hotărî.; Canid, deodată, auzi sunetele unor clopote îndepărtate „răzbătând văzduhul liniştit al dimineţii. Şi pe. Când Dick le asculta, eile păreau a-q vorbi’; şi iată ce spuneau:

„Sună, sună, Whittington, preacinstite feţe, sună, sună, Whittington e primar al Londrei.”

Clopotele păreau a spune iară şi iară aceleaşi vorbe.

— Primar ad Londrei! îşi spuse Diek. Apoi, dacă asta mă aşteaptă, tot mai e ceva de’ nă dăjduit, i – Aşa că se -ridică, îşi puise legătura pe umăr, se întoarse pe drumul pe-oare venise şi pomi ’ufeiuirel spre oraş. Şi imersie, şi merse tot răsiunându-i în-urechi clopotele, până ce ajunse la casa smipânjuilud său. Gospodăria începuse să se tre- zeaiscă şi Dilck făcu în aşa fel încât să- se strecoare

— Ihlăuniţmu nebăgat- în seamă, şi îşi începu munca pe, când bucătăreasa cobora să-şi înceapă ziua de lucru, i ■_

. Între timp, biatta pisică a lui Diijck se străduia să fie de folos,

pe corabia domnufhii Fiitzwarren,

74

Călătoria fiu lungă, şi erau şobolani şi şoareci printre mărfiuri, dair Puss îi vână, goniindu--i apoi în găurile lor şi ucise cât. Putu mai mulţi, în curând, atât căpitanul cât şi întreg echipajul află ce pisică ■bună şi deşteaptă era.

în ceite, din ur (mă, atinseră coasta unde „locuiau maurii cu pielea întunecată. Corabia trase într-un port şi i se” spuse căpitanului că trebuie, să salute „regele ce domnea. În aicea ţairă. Maurii de pe coastă erau în mare fiietribetne, deoarece cei mai – mulţi dintre ei nu mat dăduseră cu ochii de oameni albi până atunci. Ţ Căpitanul fu dus la palatul domnesc, trecu de străjile. Negre. Şi ajunse în faiţa regelui. Regele îi spuse că putea aduce mărfurile Iiâi palat, că să le va|dă „şi să se hotărască dacă ulrma să cutmipere ceva. Apoi fu comdus întir-o sufragerie lungă… Unde se pregătise o masă mane, în cinstea lui. I Re*ge*le şi regina, căpiitamul corăbiei şi curtenii se: aş*ez*ară pe peirne- şi preşuri, după obiceiul ţării. De-abia aduseră slugile bucatele ou mirodenii, oimz şi fructe, şi le aşezairă în dreptul oaspeţilor, ’ că se stârni o adevărată învălmăşeală în spatele

— Perdelelor şi. Năvăli în sală o haltă de şobolani, ce începu. Să se înffirupte din felurile de bucate. Aproape nici nu băgaiseiră în seamă Slugile ce încercau să-i goniească şi ou mare greutate unii diniiire domnii şi doamnele de faţă izbutiră să apuce ceva de mâncat. -

75

— Ce nenorocire sumtt aiceşti şobolani pentru Înălţimea Voastră, spuse căpitanul. Vă hărţuiesc în felul acesta, adesea?.

— Domnule, spuse oftând regele, la fiecare masă e acelaşi lucru. F Sfericii şi doctorii nu au găsit niiioi un leac împotriva acestor ’monştri. Aş da jumătate din avutul meu oricui m-ax putea scăpa de grozăvia asta.

— Avem în Anglia, spuse căpitanul, o fiinţă mică pe care o ţinem prin caise tocmai pentru ca să omoare şi să mănânce şoareci. O numim pdisică. N-aveţi pisici în această ţară?

. Regele îi ceru să descrie fiinţa aceea, dar nimeni nu auzise despre aşa ceva pe acolo. Fu *m*-trebat cum sjar putea găsi o

pisică.

— Avem noi una, înălţimea Voastră, răspunse căpitanul, pe bondul corăbiei noastre; dar e foarte de preţ, deoarece avem şobolani şi şoareci pe corabie şi e singurul nostru mijloc ca să-i. Ţinem la’distanţă.

— Ah, ce n-aş da să am acel animal! oftă regele. Ar fi o mare binecuvântare. Pentru> mine şi casa mea.

— Apoi, spuse căpitanul, care se gândea tot’ la negustorie şi oaire ştia că regele <era un om nemaipomenit de bogat, apoi, ce ar da înălţimea Voastră- pe ea?., s

• Regele gândi puţin.

— Ad-o deseară la palat, spuse el, să vedem ce poate. Dacă e în stare să facă ce spui, o să vor bim după aceea despre plată.

Ei, şi în aceeaşi seară căpitanul o duse pe PUSJS – in’braţe, cu băgare de seamă, la palatul regal şi fu primit încă o dată în sala de oaspeţi. Urma să fie o altă petrecere. De îndată ce mâncarea fu adusă de slugi, şobolanii se repeziră asupră-i ′ din toate părţile. Numai că lui Puss nu trebuia (r să i se spună ce aire de făcut. Ţâşni din strân-’- soarea căpitanului, sări de-a "dreptul la cel mai, -apropiat şobolan, unul mare şi brun, care tocmai îşi făcea de lucru cu căratul unei bucăţi de carne şi îl ucise pe loc. Aceeaşi soartă avură o, duzină de hoţi, iar ceilalţi o luară la sănătoasa, pe după perdele, şi duşi au. Fost. Regele, regina şi curtenii priveau uluiţi.

— Drept e, spuse-regele, dacă aş avea această fiinţă, până la sfârşitul săptămânii n-ar mai fi

•un şobolani în: palat.

— Adevărat, dragul meu, spuse regina; tre buie să fie a ta. Zău că trebuie. Dă-i acestui căpitan de treabă orice ţi-ar cere.

Aşa că regele se-învoi să cumpere pe un preţ frumos întreaga încărcătură a corăbiei şi să mai dea pe deasupra de zece ori banii aceştia pentru pisică. Căpitanul socoti învoiala bună şi pe măsura unui atât de mare conducător, aşa că o primi fără târguiala.

întregul echipaj benchetui ziua. Uirtmătoare la palat, marfa fu descărcată şi schimbată pe aur şi giuvaeruri şi o lăjeriţă deosebită cu pietre preţioase foarte rare fu înmânată căpitanului în schimbul lui Piuss. Apoi corabia\ ridică din nou; pânzele, îndreptându-se spre Anglia,. Întir-o frumoasă dimineaţă, pe când domnul Fitzwafrren, neguţătorul londonez, şedea îh; spatele tejghelii sale, cineva bătu la uşă-

— Veşti bune!

— Veşti bune, pentru, domnul Fitzwainnen! spuse uni glats şi căgpittianiu! intră uir- mat de un marinar al său, ! ducând o (lăbriţă grea şi o hârtie pe care sita scris conţinutul corăbiei.-

— Corabia dumneavoastră s-a întors acasă, domnie, îi spuse căpitanul, lată ce. Am. Adus.

Neguţătorul utră bun-vmit căpitanului, porunci să i se aducă vin şi citi cu băgare1 de seaimă lista de. Bunuiri aduse de el. Apoi câlpitaoul îi povesti dyimnuflui Fitzwamren despre pisica lui Dâck Whi- ţtibgton şi deschise lătariţa ou giuivaaruri pe care, negelei o dăduse1 în schimbul ei. ’ Muilţumit cum era neguţătoinul de izbândă călătoriei, se întoarse către una din slugi:

— Trimite1 după ’domnul Whittlington, spuse.

Dick, la acea vreme, curăţa oale pentru bucătăreasă şi era plin de-grăsime şi funingine"; dar dădu ascultare poruncii stăpânului său, chiar aşa cum era. Domnul’ Fitzwamren îi dădu comoara şi îl sfătui să o pună bine.

78

Dick dădu căpitanului corăbiei şi marinarilor’ săi, şi tuturor celorlalte slugi – chiar şi bucătăresei celei rele

— Daruri de seaimă, deoarece nu era dinttre cei ce vor să-şi păstreze averea numai pentru ei înşişi. Şi toţi îi mulţumiră, băură în sănătatea lui şi îi urară noroc.

Dick îşi cumpără haine noi de la’ un croitor şi; când fu curat, îngrijit şi. Bine îmbrăcat, părea un ■flăcău la fel de elegant ca orişicine din oraşul Londrei. Domnul Fitzwarren îi spuse să rămână în casa lui, fiindcă îşi – dăiduise seama că fiica sa -Alice şi tânărul Dick Whittihgton se îndrăgosti-, seră unul de’celălalt. Dick îi dădea lui Alice tot felul de daruri, şi curând se căsătoriră şi făcură o nuntă mare, la care aiu. Fost inivitaiţi primarul

— Londrei, şeriful şi consilierul municipal. Ei loeu-. Iră într-o casă a lor, plăcută şi impunătoare şi domnfli Whiittinigto’n ajunise unul dintre cei mai’ cunoscuţi oameni ai oraşului. Nu pesite mult, aşa spume povestea, el deveni şenif, şi fu înmofoiilait de regele Angliei j şi Sir Richard Whittington fu de trei ori primar al. Londrei..

POVESTE JAPONEZĂ

Balaurul cu opt capete

E MULT, foarte mult de atuneL Pe ■ vremjsa aceea era stăpân peste tot Ceruil şi Pământul un zeu foarte puternic. Şi când fu aproape de moarte, zeul acesta împărţi moştenirea lumii întregi între cei doi băieţi şi o fată pe care îi avea. Fetei, pe care o chema Amaterasu, îi dădu Soarele; băiatului mai niare, numit Susanoo, îi dădu Marea, iar celui mai mic, Luna, fiindcă era de pe atunci ’o fire liniştită; ■• chipul lui* blând se poate vedea şi azi când e lună plina.

Amaterasu fu fericită cu alegerea părintelui ei. Îşi luă numaidecât împărăţia în primire, bucuroasă că poate face atâta bine oamenilor, animalelor şi plantelor, cu, căldura şi lumina Soaineliui.

Din’toţi trei, Susanoo mu fu deloc mulţumit cu (moştenirea primită şrse arătă foarte supărat ou Marea, partea ce-i revenise lui.

— Dar ce? Eu să stau într-un loc um£d şi rece, în timp ce soră-mea se răsfaţă în căldură?

De necaz, se repezi pe Cer, dădu buzna în. Odaia frumoasă dinăuntru Soarelui, unde surioara lui învăţa pe fetiţe să ţeasă pânză în fire de aur şi de argint, se năpusti pe gherghefuri şi pe-război, le strică şi le rupse ’firele, băgând groaza în biletele fete.

Amaterasu, înspăimântată, o rupse la fugă afară ’ şi se ascunse într-o peşteră din creierul munţilor..

Şi oum se închise în peşteră, cum se cufundă toată lumea în întuneric beznă, că doar ea era Zeiţa Soarelui şi putea să facă lumină ari întuneric după buniuil ei plac. Ba oamenii spuneau că

lumina Soarelui izvorăşte din ochii ei strălucitori.

Atunci ceilalţi zei rămaşi în întuneric au fost tulburaţi şi deznădăjduiţi. Ce să facă ei, să aducă iarăşi lumina pe-lume? S-au chibzuit în tot felul şi iată ce au hotărât:

Şr^au amintit că Amaterasu era din fire; curioasă – că de! doar era femeie – şi au pus pe o altă zeiţă să

— Danseze în faţa peşterii unde se ascunsese Amateirasu; iar în jurul dănţuitoarei ceilalţi zei au început să cânte şi să râdă, ba au mai pus şi pe! cocoşi să le dea ajutor.

Când a’ auzit zgomot, Amatierasu, curioasă, a crăpat niţel intrarea peşterii, ca să vadă ce e. Zeii, care^ atâta, aşteptau1, i-au pus în faţă o. Oglindă şi i-au strigat:

81

— Uită-ite aici, la- această nouă zeiţă, mai fru- mo’^â decât tine!.

Amaterafsu, care vedea penit-ru prima oară o oglindă, nu şi-a închipuit că ceea ce privea ea-acolo nu era decât chipul ei -răsfrânt în oglindă. *Şi;* din ce în ce mai curioasă să vadă cum dansează noua-zeiţă, a ieşit afară. Atunci, un zeu? voinic, care se aţinea la gura peşterii cu un bolovan cât toate zilele, a astupat repede intrarea, încât -zeiţa, rămânând -afară,. H-a avut altceva de făcut decât să se întoarcă în odaia sa din Soare.

Iar pe fratele ei zeii l^au pedepsit, de teamă să nu mai facă vreo poznă, dându-l afară din lumeai zeilor.

Bietul Susanoo, izgonit din Cer, a fost silit să se coboare pe păimânft. ■..’

Aci, pe canid se plimba pe marginea unei ape mari, -

zări pe un otn bătrân şi o femeie bătrână, ţipând şi plângând şi ^îmbrăţişând pe faţa lor.

— Ce e? Ce vă bociţi? întrebăţsusanoo.

— Uite, spuse moşul, am avut, opt fete; da’, vedeţi dumneavoiasitoră, lângă coliba unde locuim e o balltă, şi-tfi baltă sade un balaur-grozav de mare;

— Un. Balaur cirqpt capete, zise baba.

— Şi în fiecare an o dată, balaurul. Iese de < acolo şi nfe mănâncă câte’ un-copiii. Abu’ am mai., rămas doar cu fata asta

şi azi e ziua când balaurul, trebuie să iasă s-o înghită şi pe ea.

Şi bieţii oamend se puseră iar pe plâns.

— Nn vă fie frică, le spuse Susanoo. Eu pot să vă scap fata. Uite ce să faceţi: luaţi opt hârdaie v mari, umpleţi-le cu rachiu tare, puneţi-le unul lângă altul, într-un loc, şi plecaţi de acolo.

Oamenii aşa făcură. Şi abia isprăviră treaba, că şi zăriră dihania aproipiindu-se. Era aşa de lungă, că de-abia’âşi ţâra corpul pe opt dealuri- . Şi opt văi.

Acu! balaurul avea el opt capete, dar avea. Şi opt nasuri, aşa că pe fiecare n&S îl gâdilă mirosul tare de rachiu. Băgă câte un cap în câte un hârdău şi bău, şi bău,. Până ce se îmbată mort, de i se bălăbăneau balaurului’ cele opt tapete somnoroase, ameţite de băutură.’

Când adormi bine, Susanoo, care atâta aştepta, se repezi cu salbila sa- şi îi tăie pe rând toate opt capetele, iar pe urmă îi siârtecă. Şi corpul în buclăti. -

*

Dar când să-i taie coaidia „ce să vezi, lucru de ’ irndr&re! Saibia i se frânise în două. Şd- pentru că balaurul murise, de niu mai era nicio primejdie, se apropie mai’ bine să caute în coălda balaurului

’şi dădu de. O sabie cum nu se poate mai frumoasă, –, împoidobită cu pietre- scumpe. ’• ■’.;

’ Când văzură moşneagul şi baba dihanda răpusă şi singura lor fiică, ce le mai rămăsese, vie şi ne-

’-vătămată, nu mai putură de fericire. O dată cu ei veni şi fata să-i mulţumească, şi c\nm era chi-

peşă *şi mândră, Susanoo o îndrăgi şi se însura cu ea. Dar cu fata se purtă foarte blând, nu cum făcuse cu soru^sa.

Şi locuiră fericiţi la un loc cu părinţii fetei, Iar când, după mulţi ani, muri moşul şi baba, şi, mult mai târziu, muri Susanoo cu nevastă-sa, sabia cu pietre preţioase rămase moştenire capiilor lor, şi pe urmă nepoţilor şi" strănepoţilor, şi tot aşa ’din tată în fiu, până ce ajunse în mâinile Mika-douiui, împăratul Japoniei, care o păstrează bine, ca pe cea mai scumpă comoară.

V

POVESTE JAPONEZĂ

Unchiaşui făcător «le minuni

DE MULT, tare de mult, trăia odată un.om bătrân, el şi cu nevasta sa. Şi oamenii aceştia îndrăgiseră un biet- câine, pe care îl hrăneau cu peşte şi cu tot ce aveau ei mai bun în bucătărie.

•Ăst câine, * venise cine ştie de unde rătăcit, obosit şi însetat Nimerise mai înainte la’ nişte vecini irăi la inimă, care îl bătură şdnâl alungară. Gând auzi cum schiaună de durere, moşul ieşi afară şi îl chemă cu duhul blândeţii, până. Ce câinele intră cu sfială.

— Tot suntem noi sing-uirei, zise el babei „să-i oprim la noi. Unde mănâncă două guri, poate să trăiască şi, el.

înitr-o zi, pe când bătrânii gospodăreau pe afară în grăd’ină, câineile veni duipă ei şi îjneepu să se gudure şi să se joace în jurul lor. Deodată îl văzură că se opreşte scurt şi că începe să latre, dând din coadă cu putere:

— Uau! Uau I’Uteu!

Bătrânii socotiră că a mirosit el ceva bum de mâncare, ascuns în pământ şi aduseră o sapă ca să scormonească. Când colo, ce să vezi? Locul era plin cu monede de aur şi de argint şi cu tot felul de lucruri preţioase, îngropate acolo.

Moşul şi baba cărară împreună comoara în casă, şi după ce făcură pomană săraţilor, îşi cum- părară câmpuri de orez şi de grâu şi ajunseră oa meni avuţi....

Acuma, într-o casă vecină, vieţuiau un om şi o femeie, amândoi lacomi şi zgârciţi. Aceştia, când auziră de întâmplarea ferijpită, Viendră la bătrâni să-i roage să lase câinele să stela la

ei puţin timp, • zicând că tare le era drag şi lor. Moşnegii se în-voiră bucuroşi.

Cum sosiră cu el acasă, vecinii pregătiră mâncare bună pentru câine şi îi spuseră:

— Dacă ai binevoi, diotoriuile câine, ţi-aim fi foarte îndatoraţi să ne arăţi şi nouă un loc unde să fie-îngropate parale multe. ’■’..”

Câiirme însă, care până atunci’ nu prim, ise de la, vecini decât lovituri şi bruftuiială, nM nu se atinse de bunătăţile ce i le puseră dinainte.

Atunci oamenii „răi, înfuriaţi, îl legară /cu” o funie de gât şirl traseră afară, în grădină „târân-. Du-l de colo până colo. Dar toate fură în zadar. Oriîncotro îl duceau, nu, ieşea niciun. Lătrat din

1 %

gâtlejul său ţ pentru ei, câinele n-avea niciun „uau- uau”.

în cele din uânmă, animalul se opri într-un loc şi începu să miroasă. Vecinii, crezând că e locul cu noirocul, se repeziră, şi săpară, dar nu găsiră decât murdării şi stârvuri, care răspândeau o duhoare de trebuiră să-şi asftupe masul.

Furioşi că fuseseră amăgiţi în aşteptările lor, oamenii răi loviră cu sapa pe bietul câine, până

— Ce îl uciseră.

Când văzu upchiaşul" cel bun că a trecut atâta vreme şi câinele tot nu s-a intons acasă, se dusie la^ *t* vecin să-l întrefoemar omul rău îi răspunse că-l omorâse şi că4 îngropase la rădăcina unui pin.

Bietul, bătrân, cu inima grea de durere, se duse.la locul unide fuisese îngr; opalt câinele său

— Iubit, cu o strachină plină de mâncare bună, arse

■ tămâie şi presără fioiri pe moirmânt, vărsând şi roaie de lacrimi.

Noaptea, pe când bătrânul dormea, i se arătă câinele său drag car-e îi mulţumi pentru tot -ce. Făcuse pentru’ el şi îi. Spuse:’

— Pune să. Taie pinul sub care sunt eu îngro pat şi fă din’ el o piuliţă. Când te vei’folosi de ea, să’te gândeşti la mine…

Cum: se trezi, unchiaişul făiou întocmai cum îi spusese câinele: tăie, pinul şi îşi făuri din lemn o "piuliţă pentou grâne. Dair când puse orezul în

v v ’. ’■• .87

ea, ce să vezi? Fiecare "bob se făcu o piatră preţioasă, iar în tolt, o bogată comoară..

Când vecinii cei plini de pizmă auziră şi de minunăţia asta, cerură bătrânilor să le împrumute şi lor piuliţa fermecată. Dar nici nu apucară să piseze în ea orezul, că totul se prefăcu în gunoi. Cuprinşi de furie, oamenii pizmaşi spar-seră piuliţa şi îi deteră foc.

Bătrânul nici nu bănuia ce soartă avusese pre- ţioasa sa piuliţă; numai că nu se dumirea de ce ’vecinii nu a mai înapoiau.

•într-o noapte, câinele se arătă din nou şi povesti ce ispravă răutăcioasă îi mai făcuseră • vecinii săi. Îi apuse că dacă va strânge’cenuşa piuilitei arse şi o va presăra pe pomii’uscaţi de secetă, arborii vor învia- şi vor înflori dintr-o dată,.

Bătrânul se miră foarte de. Răutatea celor doi oaarieni şi nu-şi putu închipui cum poate fi cineva atâta de negru la inimă, încât să se răzbune până şi pe un lucru neînsufleţit.

. Cum se făcu ziuă-, moşneagul alergă plângând la casa veciniilor săi şi îi rugă să-i dea înapoi cel puţin cenuşa comorii lui. Aceştia, socotind că nu mai au ce să facă cu dânsa, i-o înapoiară. Bătrânul mulţumi şi se întoarse repede acasă.

Aici primul gând îi fu să încerce puterea cenuşii asupra unui cireş uscat din fundul grădinii sale. Cum atinse pomul, cum se acoperilă crengile

88

de muguri, pe care îi vedeai cu ochii cum se des- chid şi înfloresc.

Uiimit de această minune, moşul puse cenuşa, într-un coşuleţ şi plecă să cutreiere ţara, dând de ştire pretutindeni că el avea puterea să aducă iarăşi la viaţă copacii uscaţi.

Şi îl rugau oameniii să le învieze grădinile cu pomi roditori din sămânţă rară. Şi. Pretutiindeni, cum vântura puţină cenuşă din piuliţa arsă, cum prindeau. Imediat viaţă arborii.

Vestea ajunse la urechile unui prinţ, care, auzind de moşneagul făcător de minuni, socoti faptul drept un lucru foarte ciudat. El trimise după unchiaş, iar acesta cum i se. Înfăţişă* smerit, prinţul îi spuse:

— (Am o livadă întreagă de pomi cu fructe rare, dăruiţi de împărat, dar uscaţi cu toţii de seceta cumplită de astă-vară, Arată-ţi puterea şi te voi răsplăti cum se cuvine.

Moşul răspândi o pairte din cenuşă asupra crengilor moarte şi deodată. Întreaga livadă se îmbrăcă în haina de sărbătoare a mugurilor înfloriţi. Prinţul

H. Dărui cu bogate mătăsuri, cu haine scumpe şi alte multe "daruri, ’âncât moşul plecă acasă încărcat şi pilin, de bucurie.

Dar vecinii cei răi, cum auziră de această nouă veste care fericea pe moşneag, se repeziră ila locul unde arseseră ei piuliţa, adunară toată cenuşa ce mai rămăsese, o puseră într-un coş, cu

care omul cel rău porni în gralbă în oraşul apro piat. Aici dădu zvon că e omul care poate să redea, viaţa copacilor uisc&ţi şi să-i facă, să înflo- irea&că. \

N’iiei nu avu miulit de aşteptat, că un prinţ îl şi chemă la caisitel şi îi porunci să îavieze pomii din grădina sa. Prinţul însuşi veni-. Cu eil ca să vadă cu ochii minunea. Dar când se urcă. Om ui cel rău în copac şi presără cenuşa peste crengile uscate, niciun mugurtnici o floare nu se iviră. Ba încă, toată cenuşa zbură în ochii şi în gura prinţului, orbindu-i şi îinăbuşindu-i.

Când oamenii de la curte văzură cum i-a păcălit omul cel rău, se repeziră la el, îl înhăţară şi-l -bătură, de era cât pe-aci să-l şi ucidă. Ca vai de el, se târî până acasă, unde mai să moară de necaz şi de ruşine; că-l mai vedea şi nevasta în halul ăsta.

Bunul unehiaş, oii baba sa, aflând de belelele în care căzuseră vecinii, triimiseră după ei şi după ce le spuseră că lăcomia şi cruzimea sunt pierzania omului, dovadă toiate cele ce au păţit, le" dădură şi lor o parte din bogăţiile adunate cu atâta > stăruitor noroc.

Iar vecinii, recunoscând acum, după atâtea în-. Tâmplate, că, într-adevăr, aşa e, se îndreptară şi mulţumiră binefăcătorilor lor. De atunci, duseră şi ei viaţă bună, linliştită, nu ca înainte.

POVESTE JAPONEZA

Păţania iepurelui alb

TRĂIA ODATĂ, de mult, în insula Oki, foarte departe de aici, un iepure ailb.

Dar, cine e mulţumit cu ce are? Voia şi el'să schimbe locul, că' i- se urase numai pe insulă- Zile şi nopţi tot chibzuia în fel şi chip, dar în zadar, că nimic nu găsea.. "

într-una din zile, un crocodil trecu prin apropierea insulei: Iepurele alb, muncit de, gândul său, era să se îndepărteze', că n-avea chef de vorbă, când deodată îi trăsni prin cap 'un gând năstruşnic. Se-ntoarse repede spre crocodil şi-i strigă:

— Hei, ia ascultă! Veţi fi'voi crocodilii mai mari, dar tot. Neamul nostru iepuresc e mai nu meros / ' v

Namila se opri din înot, se apropie de ţărm, deschise o gura cât o şură şa zise:

— Ţi se pare, pentru că nu ştii câţi suntem în

— Fundul apei!

— Aşa. Zise iepurele, atunci hai sa ne numărăm!

— Hai, dar cuim să facem? Iar iepurele, şiret; îi spuse: s

— Iată cum: voi crocodilii să vă aşezaţi în şir de aci până la ţărm, într-o singură linie, plutind

pe mare: eu o să merg repede pe spatele vostru

— Şi o vă să număr în fugă.

— Bine, zise crocodilul şi plecă să spună. Celor- Mţi.

Atunci crocodilii se înşirară aşa cum fusese vorbă, iar drăcosul de iepure trecu pe spinarea lor cât e marea de mare, până la ţărm. Când fu însă aproape de mal, nu-i mai rabdă inima şi le strigă, plin de bucurie:

— Asta am vrut: să. Ajung la mai Sâc, proşti lor, că 'v-am păcălit!

Cutm sfârşi de vorbit, cel, din urmă crocodil, care era mai aproape, se înfurie şi fepezindu-se după el, îi sfâşiie pielea şi4 jupui de. Tot, de rămase bietul iepure numad cu carnea, pe el,

roşie, plină de sânge.

Tocmai atunci trecură pe acolo optzeci de zei, toţi fraţi, care se duceau. Să ceară de nevastă pe priraţesa Yakami;. Că se dusese vestea peste nouă mări şi nouă ţări, despre frumuseţea şi despre, sufletul ei ales. Şi când văzură pe nenorocitul de * iepure că ţipă şi se vaită de durere, îl întrebară:

— Da’ ce e cu tine?

92

,. Ei le răspunse, văitârtdu-se:

— Iacă, vrusei să trec pe ţărm pe spinarea cro codililor şi, ca să stea, le spusei că vreau să-i număr. Dar ei, de necaz căa-aim păcălit, uite ce-mi făcură.

Zeii, ca să-şi bată joc de el, îi spuseră.:

— Du-te de te scaldă în apa sărată a mării şi pe urtmă întinde-te să te usuci lâ vânt, că-ţi tirelefe.!

Iepurele dădu fuga de se băgă în mare, dar îl cuprinse deodată o usturime din pricina sării din apă, de credea că o să înnebunească. Aşa că, re-peide se întinse ’la vânt, astfel cum. Îl povăţuâseră zeii. Atunci i se zbârci carnea- de nu mai putu de durere.

În urma zeilor, mergeau ser viitorii lor, care le’ purtau bagajele; iar cel din. Urmă dintre ei îi întrebă şi el, ce-a păţit. Iepurele îi povesti totul de la început. Iar servitorului, care era şi el un fel de zeu, i sfe făcu millă de’ el şi îi zdse:.

— Uite ce să faci: mai întâi du-te iute de te spală cu apă dulce de izvor; pe urmă adună polen de papură şi dă-ţi cu el pe tot corpul şi aşa o să-ţi treacă! *.

Iepuf-ele alb se codi la-nceput, crezând că iar e vreo păcăleală; dar fiindcă nu maii putea de usturime, iar. Chipul blând al servitorului îi insufla încredere, dădu fuga la izvor şi îşi alină durerile eu apă rece ca gheaţa. Apoi, adună. În grabă

93

polen de pe florile de papură, se tăvălii în el aşa ca să-i acopere toată cairnea, şi – ce să vezi? Numaidecât. Începu să^i crească toată blana la loc, aşa. Cum fusese înainte.

Acuma, iepurele acesta era un iepure fermecat; după ce s-a făcut bine, îi spuse aşa bine-făcătorului său

:

— Îţi mulţumesc din toată inima pentru binele pe’care* mi l-ai făcut. Pe cei optzeci de răi, oare şi-au bătut joc de mine, îi blestem să nu îi se împlinească ceea ce şi-au pus în gând. Numai tu vei izbândi.

— Bine, iepure alb, zise ei râzând, dar mări-irille lor se duc să ceara. De nevastă pe ’frumoasa prinţesă Yakami. Oum o să se mărite prinţesa cu un servitor!,

— Uite aşa bine. Îi bielstem să n-ajungă niciunul să ia de nevastă pe prinţesă. Tu, măcar că eşti numai un servitor, tu o să te însori cu ea’.

Servitorul clătină din cap cu neîncredere, apucă bagajele şi goni cu ele după zei.

Când ajunseră la castel, unul după altul, ’ cei optzeci de zei se înfăţişară minunatei prinţese, punându-i la picioare nestemate strălucitoare şi jurându-i dragoste până la moarte.

— Era unul mai frumos decât celălallt, îmbrăcaţi-numai în aur şi mătăsuri scumpe. Dar priniţelsa nici pe unull ntu4 plăcju. Priiviriile ei cereetătoaire se opriră asupra binefăcătorului iepurelui alb.

— Dar acesta, prea mărită domniţă, nu este decât un şefriyfiitdr-, ziseră nedumeriţi zeii.

— Pe el î’l vreau de soţ, răspunse prinţesa, zâmbind., ou blândeţe.-

Şi făcură nuntă fără pereche, de se "duse pomina, ■ iar în capul mesei, fără sfârşit, cine credeţi că sta, rozânid cu poifită o läptucă mare cât el? Chiar ieipuireile alib. Că. Ăivuseseiră grijă să-l poftească la praznic, iair el nu putuse să au primească o cinste ’atât de deosebită.

POVESTE JAPONEZĂ

Povestea celor doi fraţi

' ODINIOARĂ, trăiau într-o împărăţie îndepărtată doi fraţi de viţă domnească. Gejluii malre îi plăcea grozav să pescuiască şi, ori că avea noroc, ori că era el dăruit cu vreo deosebită putere, nu ştiu, dar prindea cu uşurinţă tot felul de peşti, şi mai mari şi mai mărunţei. Eră destul să arunce undiţa în apă, că se şi agăţa vreunul.

Cel mai mic se da în vânt după vânătoare. Bucuria sa cea mai mare era să gonească pe co* line, prin păduri,. Peste ţpt, unde dobora lesne tpăsări ’şi tot felul de animale.

Dar pesemne că omului’i se urăşte cu o ocupaţie şi râvneşte curând la alta. Într-o- bună zi „fratele cel mic îi spuse celuilalt:

— Hai să schimbăm: tu să vânezi în locul meu, iar eu o să încerc să pescuiesc. Dă-mi undiţa ta.

Fratele cel mare, la început, nu vru să se învo- iaseă. Se obişnuise cu. Plăcerea lui şi, îi venea greu să o părăsească. Dar atâta stărui celălalt, încât, în cele din urmă, zise:

— Bine, fie. Hai să schimbăm.

Cel ou vânătoarea îşi încercă norocul cu uin~ diţa, dar, ca un făcut, nu prinse niciun oeşte, ba mai pierdu şi cârligul undiţei *m* mare.

Când auzi de asta, pescarul îi spuse:

— Una este vânătoarea, alta e pescuitul. Fiecare cu- ce a apucat şi cu ce s-a obişnuit. Să ne întoarcem la ocupaţia-moastră de la început;

Iar fratele cel mic îi răspunse:

— Dar n-am prins niciun peşte cu cârligul tău. Nici nu ştiu, unde o fi prin fundul mării.

. Ceilăilal’t stărui ”

— Să mi-l dai neapărat, că trebuie să plec Atunci fratele cei mic îşi frânse sabia sa în bu căţele, făuri din ele cinci sute de cârlige pentru undiţă şi le dete fratelui său, rugându-l să le primească. Dar acesta nici nu vru să audă.

• Din nou se puse pe muncă trudnică şi bătu cu ciocanul o mie’de cârlige de prins peşte. Dar fratele pescar nu primi nici. De’data aa|a, zicând:,

— Mie să-m; i dai cârligj^de la undiţa rneâ, nu altul. ■. • ~^:’

întristat foarte, vânătorul se aşeză*la margi nea mării şi plânse amar. Când îl văzu în starea asta. Bătrânul-înţelept-al-Mării se apropie de el şi îi zise:. "

— Ia spune-mi mie de ce eşti amărât?

\, – *Poveşti nemuritoare – cd.* 57 „—

Iar el îi povesti de la început cum îi pierduse -cârligul de la undiţă şi cum celălalt frate nu voia în ruptul capului altul în loc.

Atunci Bătrânul-Inţelept-al-Mării dură o barcă şi îl pofti în ea, iar el, împingând barca pe mare, *îi-spuse:

.’.’• ’

— Uite ce minunată „vreme! Du-te şi te plimbă. Lasă- te în voia vântului şi o să întâlneşti un palat zidit numai din seoici de mare. Şi când o să ajungi la poarta palatului, o să dai de un arbore * t cu coacăze” negre crescut deasupra puţului de lângă poartă. Dacă te sui în acest pom, până sus în vârf, atunci fiica Regelui Mării’ va veni să te vadă şi-ţi va spune ce trebuie să faci.

El făcu precum îi spuse Bătrânul-înţelept. Lăsă barca să lunece în voia ei şi dădu în scurtă vreane de palatul minunat. Cum sosi, cum se sui *în* arbore şi aşteptă. *€.’.*

De la 6 vreme, veniră cu găleţi de aur la fân tină sclavele Domniţei Mărgăritar, fiica Regelui Mării. Când se aplecară să scoată apa, văzură o

. *rază lutnirbasă frângându-se în luciul apei şi când ridicară^ ochii în sus, Ifesă înţeleagă de unde vine lumina, dădură cu ocnii de un tânăr frumos, în vârful. Pomului.,

Acesta ceru femeilor să-d dea şi ■lui puţină apă. Ele îi întinseră o cupă de aur, plină. Das el, fără, să guste* măcar apa, luă piatra preţioasă care-i atârna la gât, o puse îiktme buze şi o lăsă să cadă

98

în cupa de aur. Piatra se lipi de fundul cupei aşa da tare, încât ele încercară în zadar să o dezlipească. Aşa că fură nevoite să o ducă stăpânei aşa cum era. Când „domniţa văzu piatra” preţioasă, întrebă pe sclavele sale:

— E cineva la poartă?

Iar de. Răspunseră:

— . Da, este în pomul de lângă puţ ■ un tânăr foarte’ frumos,

mai frumos şi mai mândru chiar decât regele nostru. Ne-^a cerut apă „şi noi i-^am dat. Dar el, fără să bea^ a dat drumul în cupă

, acestei pietre preţioase..

Domniţa’ Mărgăritar socotind întâmplarea prea * ciudată, se duse ea însăşi acolo şi fu încântată de fi-umuseţea-tânărului, bar înainte dş a putea fi

. Bine văzută de el, dispăru şi se duse la tatăl ei să-i spună:

— 4 Tată, în coacăzul de lângă fântână este un bărbat deosebit de chipeş.

Atunci Regele Mării ieşi el însuşi ’la ■ poartă. Când îl zări în vârf ui arborelui, el ştiu îndată cine este. De aceea îl rugă să coboare şi să intre în palat, ba îl pofti chiar pe tronul său făcut din piele de focă şi covoare’groase de mătase.

Regele Mării dădu un mare ospăţ în cinstea musafirului, la care luă parte şi Domniţa Mărgăritar. Şi fură cu toţii aşa de buni şi Binevoitori cu el, iar acesta îndrăgi pe domniţă aşa ae tare,

99

încât se însura cu dânsa şi hotărî să locuiască acolo mai departe, vieţuind împreună tarei ani de zile.

într-o noapte, când trecură aceşti trei ani, fra-• tele vânător îşi aduse aminte de casa sa, de ceea ce i se întâmplase, de fratele pescar şi din pricina asta suspină adânc.

Domniţa Mărgăritar fu mişcată şi spuse părin telui ei:. *.

— Tată, v_reme de trei ani am fost amândoi atâta de fericiţi. Bărbatul meu nu a avut prilej să fie niciodată supărat şi nu l-am văzut până acum

mâhnit. Dar azi-noapte, întâia bară i-am auzit suspinul. Ce poate să însemne asta?

Regele Mării rugă pe ginerele său să-i mărturisească lui pricina întristării şi cauza pentru care venise la palatul său. Acesta povesti ceea ce i se întâmplase cu acel cârlig de undiţă pierdut şi cum se supărase fratele său. Regele mării chemă îndată toţi peştii mării, mari Şi mici, şi le vorbi aşa: VN ’

— Este vreunul dintre voi care să fi luat cârli gul de undiţă pierdut de ginerele meu?

Iar ei răspunseră: v

— Peştele Tal se plânge că de la un timp îl doare în gât şi nu

poate mânca cum trebuie. Poa te că el 1-0 fi înghiţit. —

îndată trimiseră după el să-l cheme, îl cercetară cu îngrijire şi, într-adevăr, găsiră în gâtul

său cârligul. Îl scoaseră cu. Binişorul, îl spălară bine şi- 1 deteră fratelui mai mic. ’

Acesta mulţumi din inimă şi spuse regelui că trebuie să se întoarcă acasă ca să-l înapoiere fja7 telui său. *T*

La plecare, Regele’ Mării îi mai dărui două pietre preţioase. Una avea puterea să facă să se re-’tragă marea

; cealaltă, dimpotrivă, să o umfle. Apoi îi spuse:

— Acuma, întorcâhdu-te, acasă, vei da cârligul de undiţă fratelui tău. Şi ai grijă să-ţi sădeşti

— Orezul în -vale, dacă fratele tău. Îl cultivă pe deal; iar dacă îl sădeşte el în vale, tu să-l cultivi pe deal. Şi dacă iarăşi va fi rău cu tine, atunci eu o să mişc apele în aşa fel, încât să-ţi folosească numai ţie, iar lui să-i fie lipsă. Atunci ginerelesău îl întrebă:

— Dar dacă se Ta înfuria aşa de tare din cauza asta, încât va voi să mă omqare?

Regele Mării îi răspunse:

— Dacă fratele tău va. Voi să te ucidă, atunci tu să scoţi piatra preţioasă care face să umfle marea şi aşa, el va fi înghiţit de ea. *M*

— Dar dacă îi va părea rău şi va- cere iertare? mai întrebă el.

— Dacă se căieşte, zise Regele Mării, atunci tu să scoţi cealaltă piatră preţioasă, care’face apele să se coboare. Valurile îl vor lăsa viu. Şi nevătămat. ’

După asta, ’ Regeie Mării chemă pe toţi croco- > difir’şi le zise: <,

— Ginerele meu vrea să se, întoarcă acasă. Care dintre voi poate să-l ducă repede pe spina rea lui?

Un erocodil lung cât toate zilele ieşi în faţa regelui şi zise că poate să-l ducă, ba şi să se întoarcă înapoi, într^-o singură zi.

— Du-te, îi zise Regele Mării, şi ai grijă de dânsul să nu i se întâmple nimic.

Fratele mai mic se aşeză pe spinarea. Crocodilu lui, îşi luă rămas bun şi plecă. Crocodilul îl duse într-adevăr, într-o singură zi, precum spusese. La despărţire, el scoase pumnalul de la brâu şi îl puse pe. Gâtul crocodilului, în semn.că a^sosit cu bine, iar -acesta se depărta în grabă' să dea de veste Regelui Mării.

'Cum ajunse acasă, se duse vesel la fratele său şi. Îi dădu Qârligul. Apoi făcu aşa cum îl povăţuise socrul său, Regele Mării.

De atunci, ca un făcut, fratelui pescar îi raer-*' geau toate treburile rău. În funia sa, socoti că nu poate'fi altă' pricinf decât fratele său, şi voi să-l omoare.

Acesta însă îşi aminti de sfaturile Regelui Mării, scoase» repede piatra preţioasă de la gât şi îndată marea se umflă ca mânată de o furtuna năprasnica, gata să înece pe fratele pescar.

Când văzu primejdia, acesta înţelese îndată puterea deosebită pe care ©avea. Fratele mai mic* se grăbi să-i spună că-i pare rău de c. Eea ce a făcut şi îi ceru iertare. Atunci fratele, vânător scoase repede cealaltă piatră preţioasă, care făcu îndată ca marea. Să. Se retragă gonind valurile înapoi. *;,

După această întâmplare, fratele mai mare înţelegând că nu e de glumă, dădu ascultare celui mai mic, făgăduindu-i să-i fie credincios şi să-l

\ ajute 'oriunde va fi nevoie.

— Şl de atunci, -la curtea împăratului se joacă un' dans care închipuie luptele fratelui cel rriare cu valurile, când era să se înece.

POVESTE JAPONEZĂ

4

Izvorul tinereţii

jNTR-0 PĂDURE ÎNDEPĂRTATĂ, la mar gine de sat, trăia odată,

demult, – tare demult, un "om şi femeia lui..

Drept adăpost nu aveau decât o colibă sărăcăcioasă, făcută din crengi de arbori lipite eu lut. Drept mâncare, rădăcini de copac, buruieni şi câte un vânat care le mai cădea şi lor în cale.

Totuşi oamenii erau mulţumiţi cu ce aveau şi nu râvneau la altceva. Erau sănătoşi, erau voioşi, munceau cu drag şi nu le trebuia nimic.

El, ca pădurar, era mai toată ziua plecat după munca lui, iar femeia sa rămânea la colibă să deretice, să facă mâr\care şi să mai cârpească vreo cămaşă.

Şi uite- aşa, pe nesimţite, ’ trecu multă vreme şi amândoi încărcară mereu o mulţime de ani în spinarea lor, până ce trebui să se înconvoaie bine ca să-i poată purta în cârcă pe toţi.

Cu. Toată bătrâneţii, moşneagul îşi lua în fiecare dimineaţă securea, spunea babei „la revedere” şi o pornea cu pas domol să mai robotească prin pădure.1

Baba rămânea acasă cu gospodăritu], tot vred- nică şi veselă ca altădată.

într-o zi, cum forfotea moşneagul prin pădure, iată că zări un animal ciudat, aşa ca o căpriţă albă. Animalul sări de două ori, pe urmă se opri, întoarse capul spre unchiaş şi îl privi ca şi când l-ar fi chemafy ■» ■/.

Bătrânul pădurar se luă după ea, dar când fu la doi paşi, căpriţa năzdrăvană sări iar mai departe, oprindu-se şi privind înapoi. Iar se apropie pădurarul şi din nou se. Depărta cu două sărituri, animalul.

Tot urmărind pe căpriţă, moşneagul intră adânc în inima pădurii „până când îi pierdu urma. Ajunse aşa într-un loc unde îşi aducea bine aminte că încă nu-i mai călcase picior»!

Obosit cum era, căută un izvor ca să-şi poto lească setea, gândindu-se la calea lungă de întors

, acasă. Trecuse de nămiaza, şi de bună. Seamă că baba trebuia să fie tare îngrijorată de întârzierea I lui. ■. — .

Cum căuta aşa, iată că dădu de un izvor pe ’ care nu4 mai văzuse până atunci. Şi vedeţi lucra I de

mirare, apa era limpede ca cristalul, dar bă-l tind niţel în albastru. Şi era izvorul aşa de fru-

mos şi apa părea:3şa de buvlă-şi răcoritoare, că *K* bătrânul pădurar se plecă, luă apă în pumni şi sorbi cu nesaţ.

Cum bău, se văzu în oglinda apei deodată schimbat. Părul lui, din alb ca ninsoarea, se făcuse negru ca pana de corb; faţă lui, de unde era brăzdată de zbârcituri, devenise netedă; şi de unde era slăbit de abia mergea adusjde spate, acu" se simţi voinic, forţa îi veni în muşchi, stătu drept, în putere „ca la douăzeci de ani. Pasămite,. Fără să: -ştie, moşneagul băuse din izvorul tinereţii şi de aia întinerise aşa de tare.

Mai întâi pădurarul se sperie, crezându-se fer-

• mecaf de duhurile rele ale pădurii.

*

în cele din urmă însă înţelese că înadins venise căpriţa albă, ca să-i arate locul cu izvorul tinereţii. Atunci pădurarul o luă vesel spre casă, gândindu-se la ce-o să zică baba când l-o vedea aşa, tină, r şi voinic. Şi de unde la dus îi trebuise atâta vreme,. Acuma, mânat de picioare sprintene şi tinere, ajunse numaidecât acasă.

Cum îl zări baba, crezu că e un străin şi-l în trebă: ■ „’.. — Nu cumva văzuşi dumneata pe moşul meu prin pădure? Că a plecat de ăzi-dimineaţă şi uite, cine ştie ce i s-o fi întâmplat, că nu s-a mai întors.”. — ■’• -,.

Pădurarul îi răspunse râzând:

— Da’ ce, nu mă mai cunoşti, babo? Eu sunt!

Moşul tău! V, ezi cum am întinerit?

— Baba rămase cu gura căscată. Vocea i-a recu- noştea, dar chipul ba. Neîncrezătoare, mai. Zise:

— Ce „vorbeşti, străinule? Cum. O să fii tu băr batul meu?

■ La care pădurarul se grăbi să o asigure:

— Păi nu sunt eu moşul tău? Nu m-ai petre cut tu, ca-n fiecare zi, azi-dimineaţă, când am plecat la treabă?. _

Şi îi descrise cu de-amănuntul cum petrecuse ziua în ajun acasă, până ce baba se încredinţa că într-adevăr el era. Apoi

pădurarul îi povesti cum îi apăruse căpriţa, cum ea îi arătase calea la izvorul tinereţii, cum băuse şi cum întinerise.

Atunci îi veni poftă babei să se facă tânără şi ea, şi îi spuse:

— Rămâi de păzeşte tu coliba, – că mă duc şi eu la. Izvor să întineresc un pic.

Pădurarul se miră că nu-i venise lui întâi. Gândul să o îndemne. De aceea se grăbi să-o trimeată, asigurând-o că va păzi el căsuţa cât o lipsi.

Baba plecă numaidecât, folosind pentru drum îndreptările bărbatului ei, iar pădurarul, rămas singur, căzu pe gânduri., întâi îi veni să râdă gândindu-se cum i-ar fi. Stat, el tânăr şi sprinten, iar nevastă-sa o bătrână stafidită şi gârbovă.

Apo’i pe buze îi înflori un zâmbet de fericire, închipuir» du-şi cum se va întoarce de la izvorul fermecat, o tânără mândră şi voinică, c^-viaţă veselă şi uşoară o sa ducă de aici înainte ei doi, tineri în plină putere!

Şi cum sta el aşa, se mai luă cu treaba, cu una, cu alta şi nici nu b^gă de seamă cum trecu vremea. Când soarele fu aproape de asfinţit, el se miră că baba întârzie cu întorsul, că doară de când plecase, avea timp să se ducă şi să vie de două ori.

îngrijorat, ieşi în drum de mai multe ori, făcu mâna streaşină la ochi şi privi cu luare-aminte.

’ Baba nu se zărea defel., ■ – Mai aşteptă el ce mai aşteptă şi, văzând că nu mai vine, *să* gândi că doamne fereşte! să nu i se fi întâmplat ceva rău babei. Închise casa şi o iuă. Repede într-acolo.

i Sosi gâfâind la izvor, dar baba nu se vedea. Se uită prin împrejurimi, -dar femeia nu era nicăieri. Deznădăjduit, tocmai voia să se întoarcă acasă, când deodată auzi un scâncet de copil ce venea de lângă ierburile mari de lângă izvor.

Se îndreptă repede într-acolo, dădu bălăriile cu îngrijire la o parte şi văzu un copilaş mic, mic de tot, o fetiţă care nu ştH. Să vorbească, aşa era de mică. Pădurarul nu se putu dumeri cine să fi părăsit un asemenea-prunc în inima pădurii.

Şi cum privea copilul, văzu că acesta da din mâini făcându-i semne de deznădejde.

Abia acum băgă de seamă pădurarul că fetiţa e în rochia babei, care îi venea „mult prea mare., Deodată înţelese totul: copilaşul nu era alt-, cineva decât femeia lui! Pasămite nu se mulţumise cu câteva sosituri. Voind să se facă, mai *” tânără decât bărbatul ei, băuse, pesemne, cu lă- . Comie, prea mult, aşa de mult, încât apa izvorului o făcuse copil de ţâţă.

Bietul pădurar se scarpină în ceafă, a pagubă. Iată peste ce năpastă căfcuse tocmai acum când;, nădăjduise să înceapă o viaţă nouă, fără necazurile bătrâneţii. În cele din urmă, nefericitul pădurar se aplecă, o luă în braţe, o puse în spinare, aşa cum fac păvinţiî japonezi ca să- poarte pe ’ copiii lor şi se îndreptă încet spre. Casă, trist şi’ îngrijorat la gândul că, de aici înainte, va tşebui să crească, să îngrijească, şi să fie tatăl aceleia: care-i fusese nevastă.

*****

POVESTE POPULARĂ CHINEZĂ

Corabia preţioasă

f ■ >;.:

\»

’*■,.’■ I *

UANG SIAO n-avea tată *şl* trăia cu mama sa inţr-o colibă. Lucra la câmp şi strângea surcele ca ’ să trăiască...

— Când Uang Siao se «ducea la munte după lem- ’ ne, trebuia să treacă o punte de lemn foarte în gustă. Apa de sub punte era adâncă şi curgea ca un vârtej...

într-o zi, Uang Siao pornise la murite cu o cobiâiţa şi cu o frânghie. Când a ajuns la râu, a văzut cum un moşneag, care tr. Ecea puntea, a alunecat şi a căzut în apă. Uang Siao în grabă a pus cobiâiţa jos şi frânghia, a sâtit în apă şi l-a scos afară. Bătrânul tremura ţot şi nu mai putea merge. Uang Siao l-a întrebat unde locuieşte" şi l-a dus în cârcă acasă. Bătrânul a. Scos de sub pat o cutiuţă de lemn. A tras capacuj, i-a-arătat înăun-

* tru o corăbioarâ de hâjrtie şi j-a spus:

— Tu eşti flăcău curajos şi inimos, -acesta este

, darul pe care ţi-Pfâc în semn de recunoştinţă pentru că m-ai salvat." în iunie va fi o revărsare mare de ape: satul şi câmpurile vor fi acoperite

110

de valuri. Atunci tu. Sa pui corâbioara pe apă şi să-i spui:,. Măreşte-te. Măreşte-te repede şi sa pluteşti încotro bate vântul • " Ea va scăpa întreaga familie de la nenorocire. Când apa va scă-; dea. Sa rosteşti:.. Scade apa, se vede pământul, micşoreaza-te repede!’*şi ea va fi ca şi-mai înainte o corabie de hârtie.

Bătrânul i-a dăruit c&tia de lemn lui Uang Şiao şi 1- a mai sfătuit:

— Orice animal vei întâlni în cale, să-i dai ajutor, numai oamei^ să nu salvezi. „-. Uang Siao, cu capul plecat, a luat cutiuţa, a privit-o cu luare-aminte şi ar fi vrut să mai spu-’ na ceva, dar, când a ridicat capul, bătrânul parcă se mistuise. Se afla. Singur, în-picioare, la capătul punţii; în sinea sa.’era uimit şi a văzut că ţine în mână o cutie vopsită cu lac strălucitor, A rămas o clipă namişcat, şi-a dat” seama *âa.* Este târziu şi s-a. Întors cu cobiliţa acasă.

I-a povestit mamei ce s-a întâmplat, iar mama i-a spus:

— ■ Aceasta e o corabie preţioasă, pune- «» bine, ’ într-o zi îţi va fi de folos.

Uang. Siap a pus-o într-o firidă din perete.

într-o seară de iunie, nori negri au acoperit cerul,

— Tunete neîntrecute, fulgere şi o ploaie cu stropi câtboabele de soia a căzut. A plouat în şir câteva zile şi câteva nopţi.

1 1

Vai, câtă apă!! În. Faţa porţii lui Uang era o mare de apă. Se vedea că în curând va pătrunde ’ în casă. Ploaia nu înceta şi apa înainta Aereu. Mama şi fiul erau atât de speriaţi, încât se învârteaţi, locului. Deodată Uang Siao şi-a amintit de corabia preţioasă şi a scos-o din firidă. A desfăcut cutia, a pus corăbioara pe apă şi a «teis:

— Măreşte-te. Măreşţe-te repede *ş*\ Să pluteşti încotro bâte vântul! a.

’ Când a terminat de>*vorbit, ţţpră-bioara s-a mărit, catargul

s-a ridicat şi pâ^/a s-a întins.

Cabina corăbiei era mai mare decât casa lui Uang Siao. Băiatul a strâns în grabă-toate lucrurile înăuntru. Mama şi fiul s-au urcat în corabie. Apa creştea mereu. Ploaia nu se mai oprea. În curând casa lui Uang a ■ fost acoperita’ de ape. Corabia înainta pe aripa vântului, mama stătea în cabină, iar Uang din când în când’scotea capul să vadă potopul. ’

Corabia îşi urma drumul. Un şarpe mlare-se "zbătea în apă. Uang S^ao l-a salvat în grabă’ şi l-a T$k în, corabie. Şarpele a dat din cap către Uang Siao, în semn de mulţumire. Corabia plutea mai departe. Deodată

Uang a văzut multe furnici strânse la un ioc, rostogolmdu-se în apă, gata-gata să fie luate într-o clipă de val. Uang Siao le-a salvat şi le-a urcat în corabie. Furnica cea mai mare l-a privit pe Uang cu recunoştinţă.

.112

1

Corabia îşi croia cale mereu. Au dat peste un, stup de albine «cu aripile ude de ploaie şâ’care nu mai puteau să ţină piept. Uang le-a salvat şi pe; ele şi le-a luat în corabie. Matca a ieşit din stup Şi s-a înclinat cu recunoştinţă-în faţalui Uang Siao.

Corabia înainta şi nu departe s-a ridicat dintr-o dată un val şi sub val s. E vedea un om zbâtân-du-se, sleit de puteri. Parcă se auzea strigătul:.. Ajutor! a Uang Siao, nesocotind vorbele bătrânului, a cârmit corabia într-acolo şi l-a salvat. Când l-a văzut mai bine, şi-a dat seama că este chiar fiul boierului Giang San, din satul în-, vecinat. S-au- făcut fraţi de cruce. Giang San era fratele mai mare, iar Uang, fratelejmai mic. Când ploaia s-a oprit, norii se^jpiprăştiaseră şi a ieşit soarele, Uang Siao a oprit corabia Ia poalele muntelui, a dat drumul şarpelui, albinelor şi furnicilor, ca să-şi caute singure hrana. Uang Siao şi i Giang’ San se duceau zilnic după surcele ia munte şi găteau pe corabie. După câteva zile *apa, a scă- ’ zut, pământul se ivea pretutindeni şi corabia cobora de cum scădeau apele. S-a oprit la poalele muntelui şi nu mai era nevoie de ea. Uang Siao s-a sfătuit cu Giang San cum să se pregătească ei. I cat mai bine ca să se întoarcă acasă. Au adunat lucrurile din corabie şi au făcut

două legături. Giang San a întrebat:

113

— Ce se va întâmpla cu corabia noastră? \ Uang Siao i-a răspuns:

V Aceasta este o corabie năzdrăvană, poate să fie mare sau mică.

S-a dus în faţa bărcii şi a rostit: „Apa scade, pământul se vede, micşorează-te repede!”

Numaidecât corabia a început să se micşoreze; s-a făcut iar corăbioara de hârtie. Uang Siao a luat-o şi a pus-o în cutiuţa de lemn.

Mama împreună cu fiii s-au întors în sat, dar casa le fusese luată de ape. Uang Siao şi Giang’ San s-au urcat la munte, au doborât câţiva Wuş-: teni, a\i tăjat iarbă de munte şi au clădit o colibă, gândindu-se să aibă un cuib unde să se adăpostească. N-aveau ce să mănânce, trebuind să • se mulţumească cu ceea ce găseau în munţi

— Coaja copacilor, rădăcinile ierburilor. Mama’cu fiii sex sfătuiau ce să facă. Giang San a întrebat

— Nu putem dărui corabia împăratului? Curtea ne va da bani, îmbrăcăminte, vom avea

e mânca, qe îmbrăca, unde să locuim şi nune vom mai chinui. \ 1

Toţi trei s-au gândit că n-au altă ieşire şi s-au* hotărât să facă aşa. Atunci Uang Siao a zis: *t* ~ Mâine am să pornesc la drum.

Giang San i-a spus:.’

— Tu eşti tânăr, nu eşti umblat prin1 lume, mai bine sa mă duc eu.. ’ *

v Mama l-a rugat pe Giang San:

114.;

*

/, • "• ■.:.

— Când vei ajunge acblo, orice vei face. Să ne scrii, ca să nu fim prea îngrijoraţi.

Giang San i-a promis:

— Desigur, scum am să vă uit?

Uang Siao împreună cu mama au strâns toate bucatele din casă şi le-au dat lui Giang San pentru drum, iar. Uang-Siao i-a spus secretul eoră-bioarei. Giang San a ajuns în capitală şi-a dăruit împăratului corabia preţioasă. Împăratul s-a bucurat foarte mult, l-a făcut pe Giang mare demnitar şi i-a dat de nevastă cea mai frumoasă fată de la curte. I-a construit un castel, • i-a dăruit mult aur, argint, bani şi mătăsuri. Atunci Giang a uitat cu desăvârşire pe Uang. Siao şi pe mama lui, ’ care trăiau într-o mizerie cruntă. Se temea doar să nu vină Uang după el, căci, dacă împăratul ar fi aflat că acea corabie preţioasă primită în dar eră a lui Uang Siao, s-ar fi terminat cu slujba lui la’palat.

După plecarea lui Giang San, Uang \Siao şi niamS lui abia îşi mai duqeâu zilele şi trăiau cu speranţa că vor primi o veste de la Giang. Au trecut trei luni de zile şi n-au primit nicio veste, nu mai aveau din ce trăi. Uang se sfătui cu mama sa": ’-.. —_.: • .

— Mă duc în capitală, în cântarea fratelui meu; dacă rămân acasă tot nu pot înfăptui nimic.

Mama nu avea ce să iacsf şi l-a lăsat să. Plece.

Uang, cerşind demâncare, îndurând multe ch? ~ nuri pe drum, a ajuns până la urmă în capitală.

„într-o aşezare aşa de mare, unde să-l caut?” se frământa el. A ajuns la uşa unui han. Hangiul, văzând că este un flăcău. Puternic, s-a gândit că ar fi bine să-l ia ca ajutor şi l-a întrebat:

— Eşti atât de tânăr, «de ce nu munceşti? Cum de

— Ai ajuns să cerşeşti?

— Sunt de la ţară, nu cunosc pe nimeni aici. Ce să fac? a răspuns Uang.

Hangiul, văzând că. Hang este foarte sincer, l-a întrebat mai departe’:

— Pentru ce ai venit în capitală?

— Am venit să-l caut pe fratele meu mai mare, a răspuns Uang.

— Cine este fratele tău mai mare? Ce face în capitală? l-a cercetat hangiul.

— A venit acum trei luni în capitală, ca să-i dăruiască împăratului o corabie preţioasă, şi se numeşte piang San.

— O, fratele tău este demnitarul Giang. Ţ>e câte ori se duce la curte tfece pe. La această răscruce. Să înnoptezi aici şi mâine

dimineaţă o să-l vezi.

— Bine, a spus Uang, bucuros să înnopteze în han.

*

A doua zi de dimineaţă, într-o litieră mare, • verde, – de brocart, înconjurată de soldaţi cu săbii strălucitoare şi având în faţă cete de oameni, dare ţineau în mâini steaguri de toate culorile, flutu-

rându^le, bătând din tobe şi sunând din goarne, stătea mândru Giang San. Hangiul l-a vestit pe Uang, iar Uang a ieşit în stradă şi a văzut că într-adevăr în litieră se -afla Giang San. Nemai-putându-şi stăpâni bucuria, " a strigat în grabă:

— Frate! Frate!

Giang a scos atunci capul din litieră şi l-a văzut pe Uang. Ţn sinea sa îl ura: „Iată că a venit sărăntocul!”

A dat imediat ordin oamenilor:

— De unde a răsărit sălbaticul ăsta? Ce în drăzneală, să iasă în calea mea! Loviţi-l!

Unii au ridicat bâtele, alţii biciul şi toţi s-au înghesuit să-l bată. L-au bătut pârlă i-a crăpat pielea şi a leşinat. A rămas zăcând jos, ’fără su flare. " ■•

Oamenii l-au vestit pe Giang că a murit, el a crezut într-adevăr, şr teama i-a dispărut din inimă. A poruncit oamenilor să-l ridice şi să-l arunce într-un lbe pustiu în "afara Oraşului’.

Uang s-a trezit încet, a deschis ochii, a văzut că în jurul lui nu era nimeni decât un şarpe mare, care avea în gură iarba vindecătoare şi-l, mângâia.. Pe Uang cu» iarba pe tot corpul. \

După puţin timp, s-a însănătoşit şi se simţea mai puternic ca înainte. Şarpele i-a vorbit:.

— Eşti omul cel bun, care nitai salvat, am aflat că eşti în nenorocire* de aceea am. Venit să te ajut.

î5Câinosul de Giang San, cât se deosebeşte de acest şarpe", s-a gândit Uang şi, fără* să vrea* i-au dat lacrimile.

— Omul meu bun, nu fi trist, rănile ţi s-au vin decat; aceasta este d" iarbă care poate alina orice boală, trebuie doar- să te

freci cu ea şi ai să te Iaci bine. — ’ – Cum a, terminat de vorbit, şarpele i-a dat iar ba minunată şi a dispărut ca vântul. Uang’ Siao a strâns iarba, să salveze cu ea alţi oameni. Într-o zi, fiica cea mai iubită a împăratului, ş-a îmbolnăvit de o boală grea. Nu putea ridica mâi nile, nu putea, mişca picioarele şi’abia mai pi^tea să respire. ’ i

Cu toate că *a.* Chemat doctori din toate colţurile ţării, nici" unul nu i-a aflat leacul.

împăratul a Tlat ordin să se pună peste tot în scrisuri galbene: „Cel care o va vindeca pe prin- / ţesă va fi soţul ei; va avea rangul de, măre dem-, nitar şi cel mai bun cal de călărit. Dacă va dori aur, va primi aur; dacă va dori argint, va primi argint”.,

Uang Siaca intrat în oraş. În faţa porţii oraşului a văzut/Oameni care se înghesuiau să citească porunca împărătească. Uang s-a dus şi el şi „după ce a. Citit, a desprins înscrisul Soldatul, care sta de’ pază, l-a luat pe Uang şi l-a condus la palat. Împăratul l-a întrebat: -

— Poţi vindeca pe prinţesă? Uang a răspuns:

— Da, o pot vindeca.

împăratul a poruncit să i se dea lui Uang demâncare şi băutură. Fetele din casă l-au condus pe Uang să o vadă pe prinţesă. Uang a scos iarba vindecătoare şi a atins-o cu ea de la cap până la picioare. Mâinile şi picioarele prinţesei au început să se învioreze şi s-a ridicat îri capul oaselor ca mai înainte de a fi fost bolnavă. Prinţesa, cu ochii înlăcrimaţi de bucurie, i-a mulţumit salvatorului ei, Uang Siao, şi_ l-a întrebat:

— Cine te-a trimis pe tine?

Uang i-a povestit ce se întâmplase şi prinţesa l-a iscodit iar: v. ’ ’ *

— Ce scria acolo?

— Celui care te va vindeca i se va îndeplini orice dorinţă. *

— Şi ce gânduri ai *2* l-a întrebat prinţesa.

— Vreau să te iau de nevastă.

$ Prinţesa a scos din deget un inel şi i l-a dat lui Uang, caf amintire. Împăratul, pentru a-şi îndeplini făgăduiala, a pregătit totul pentru nuntă. Când a aflat Giang San, s-a făcut foc şi pară,

’ negru la faţă de invidie şi teamă. Se gândea: „Toată lumea a spus că acest flăcău a murit în bătăi. Cum a înviat? Dacă va ajunge soţul prinţesei, ce se va întâmpla cu mine?” Şi-a stors ere-’

ierii cum să facă să-l ucidă pe Uang. A încruntat din sprâncene şi a ticluit un plan. A poruncit slujitorilor să- i pregătească litiera, a luat multe bucăţi de aur şi s-a dus la paznicul care ’ era cel mai apropiat om de încredere de la curte. I-a dăruit aurul şi acela l-a primit-foarte bucuros. Giang San i-a spus paz» ieului:

— Uang, de fapt, este un flăcău săr’ae, care taie surcele. Cum se. Poate mărita prinţesa cu un ase menea om?

— Paznicul a înţeles gândul lui Giang San şi i-a spus:

— Aşa a fost hotărât în înscrisul galben şi nu se poate face altfel..

Giang l-a învăţat atunci:

— | Amestecă 20 kg de susan cu 20 kg de târâte.

Spune-i împăratului să-i dea un răgaz jumătate de zi, ca să aleagă susanul de tărâţe, ’ dacă nu-l va alege, atunci să fie pedepsit.

Paznicul a primit aurulde la Gjang şi s-a ho& – tărât să- 1 ajute. A doua zi l-a sfătuit în taină pe împărat şi împăratul l-a ascultat.

A poruncit să pregătească susan şi târâte şi I • le-a dat lui Uang să aleagă susanul de tărâţe.,

Uang se gândea: „Cum pot să aleg într-un timp aşa de scurt? Asta înseamnă că nii s^au scurtat zilele”. Nu-

i. venea deloc să se apuce d; e treabă

şi aştepta cu ochii închişi pedeapsa. Deodată, o furnică s-a urcat pe umărul lui Uang şi i-a şoptit:

— Omule bun, care ne-ai salvat, nu t% mai necăji!

Repede s-au* adnat multe, furnci, care au intrat în tărâţe şi fiecare a ieşit cu câte un bob de. Susan în gură, pe care-l-a pus în grămadă. N-a trecut mult şi tot susanul a fost ales bob curat, luminat. Împăratul a venit chiar el să se încredinţeze şi n-a mai

avut nimic de spus.

Giang San, când a aflat, furios a plecat în mare grabă

— Cu multe daruri, la paznic şi l-a învăţat altceva: să ia 54 de litiere cu flori asemănătoare, şi pe 53 de fete. Să le îmbrace şi să le împodobească la fel ca pe prinţesă, să le pună în cele 53.. De litiere şi prinţesa să fie printre ele, iar Uang să aleagă. Dacă nu va alege" litiera în cate stă prinţesa, atunci va fi pedepsit.

Paznicul a primit cererea lui Giang San şi îm^ paratul i-a dat iar ascultare. Au fost pregătite şi litierele şi fetele. Împăratul i-a poruncit lui Uang să aleagă. Uang, se gândea că acum nu va mai avea scăpare. Când o albină mare i-a zburat la ureche şi i-a şoptit:

— Omule feun, care ne-ai salvat, nu te necăji. Să alegi litiera care este înconjurată de albine, în ea se află prinţesa…

Cele 54 de litiere cu flori erau pregătite. Uang stătea locului şi prin faţa sa trecură cele 54, de liţie’i». Dar abia în ultima era prinţesa înconjurată de albine. Uang a pus mâna pe litieră, litiera s-a oprit şi prinţesa a apărut. Împăratul de data asta nu mai avea ce spune. "Uang şi prinţesa s-au căsătorit.

- Atunci Uang i-a povestit prinţesei nerecunoş tinţa lui Giang, cum Giang a venit să-i dăruiască» împăratului corabia preţioasă. Prinţesa a cerut împăratului să-i răzbune soţul. Împăratul a încu-, viinţat şi l-a întrebat pe paznicul cel mai apro piat: ’ " – ’ ’

— Ştiai că corabia preţioasă, dăruită de Giang San, era a lui Uang? ’ ■ – . „

,4

Paznicul- s-a speriat că împăratul ar’şti toate dedesubturile şi i-a- povestit împăratului de-^a fir-a-păr cum a vrut Giang să-l piardă pe, Uang. Atunci împăratul s-a mâniat şi mai tare şi a poruncit călăului să-l ucidă pe Giang. Împăratur l-a făcut mare demnitar pe Uang, dar Uang n-a primit. L-a întrebat ce doreşte şi a. Răspuns că nu doreşte nimic decât să se întoarcă acasă, să lucreze la câmp. Şi s-o îngrijească pe mama sa.

împăratul a trimis oameni în salul lui Uang, ca să-i facă o casă.’Uang a cerut r#, loc de litieră o căruţă trasă de catâri. În

ea a, urcat-o pe soţie,

122 *

iar el însuşi era vizitiu şi s-au îndreptat spre satul lui natal.

Bătrâna, de îndată ce a văzut chipul atât de frumos al nurorii – că dintr-o sută nu putea să aleagă, una ca ea – s-a bucurat tare.

JQe atunci Uang sapă pământul, iar soţia i sa cea frumoasă şi cinstită a_ devenit ajutorul său şi duc împreună o viaţă fericită.

POVESTE POPULARA CHINEZĂ

Răzbunarea iepurelui

’ ODINIOARĂ, iepurele şi. Leul trăiau laolaltă. Cu toate că erau vecini, leul era foarte îngâmfat şi tot timpul se lăuda că e puternic, dispreţuia pe iepure, îl ocăra adesea şi îl speria. Iepurele nu-l mai putea înghiţi şi atunci s-a gândit să se răz bune, zicându-i: – "

".

— Am întâlnit undeva un animal la fel ca tine,

.c are mi-â spus:.. Dacă este vreun animal mai curajos ca mine, cheamărl să vină să ne luăm la întrecere, şi dacă nu îndrăzneşte, atunci să mi se supună şi*să mă slujească".

Aceste vorbe ar fi supărat pe oricine. Leul l-a întrebat pe iepure:. /

— Nu i-ai vorbit despre mine"? Iepurele i-a răspuns:

— I|acă nu-i pomeneam- despre tine era mai bine. Mi-a vorbit de sus, a spus multe vorbe urâte şi printre altele că nu te-ar lua nici ca slu jitor. \… *

124, /

Leul s-a înfuriat şi^a întrebat în grabă:

— Und. E-1 găsesc?.

Iepurele l-a dus pe leu dincolo de munte, apoi i-a. Arătat o fântână adâncă şi i-a zis;

— Acolo este.

Leul a mers la fântână, s-a uitat mânios înăuntru şi deodată a văzut că duşmanul seamănă leit cu el, are ochii holbaţi de furie. Leuk. A urlat o dată şi duşmanul a urlat asemenea. Leului, de mânie, i s-a ridicat păru! măciucă şi duşmanului la fel. Leulăşi rânjea colţii, cu labele îl ameninţa pe duşman, iar. Celălalt îl maimuţărea.

Nemaiputându-şi stăpâni mânia, Leul s-a săltat o dată şi a sărit cu toată puterea în fântână.

Şi astfel îngâpî^lii^eăfflit în fântână şi s-a înecat. J

CUPRINS

’• • ■-• * ’

Iorgovan, pru’nc sărac, ajunge împărat **(poveste populară din Banat)** / 5 Cenuşotca-Potca

(poveste populară din Banat) /12 ’ Dick’Whittington şi pisica lui **(poveste engleză)/67** ■Balaurul cu opt capete **(poveste japoneză)** / 80. Unchiaşul făcător, de minuni **(poveste japoneză)/**85 Păţania iepurelui alb **(poveste japoneză)** / 91 Povestea celor doi fraţi **(poveste japoneză)** / 96 Izvorul tinereţii **(poveste japoneză). / 104** Corabia preţioasă **(poveste populară chineză)/**110 Răzbunarea iepurelui **(poveste populară chineza)/** 124

i

i

• 1530 lei

zare cu amănuntu l, se va vira la Uniunea Scriitoril or din România, con-t virament
: 4510626
2, banca
B.C.R. — S.M.B.

Redac tor: MĂRIA MOROG AN
Tehnored actor: AURA IORDAC HE

Apă rut: 199
5

Imprimer ia
„Oltenia” Craiova B-dul’ Mareşal I.
Antonesc u nr. 102 Comanda nr. 56

<y